

«ΙΝΑ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ ΩΣΙ, ΚΑΘΩΣ ΣΥ, ΠΑΤΕΡ, ΕΝ ΕΜΟΙ ΚΑΙ Ω ΕΝ ΣΟΙ,
ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝ ΗΜΙΝ ΕΝ ΩΣΙΝ» (ΙΩΑΝ. ΙΖ΄ 21)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 Χαριλάου - Θεσσαλονίκη

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Δ' ἔτος Δ'
Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2006 Ἀριθμὸς τεύχους 24

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ' (1861-1950)

Ὁ Προτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Προτοσύγκελλος
καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).

Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΣΥΝΤΗΡΕΙΑΙ ΔΙ' ΑΥΤΟΠΡΑΪΡΕΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Τὸ ὄραμα τοῦ πρω-
τομ. Στεφάνου κατὰ
τὸ ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρός». (Πράξ. Ζ'
55-56). Εἶναι ἡ ἀρχαι-
στέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς
καὶ ὁ Πατήρ. Ἀπό
Ἑλλην. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονο-
γραφικὴ Μαρτυρία περὶ
τῆς ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ
παραπλεύρωσ εἰκὼν φέ-
ρουσα τὴν ἐπιγραφὴν
διὰ τὸν Χριστόν: «ΙΣ.
ΧΣ. ὁ ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕ-
ΟΣ» καὶ διὰ τὴν Πανα-
γίαν «ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φορητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ
Ἐξένου Διγενῆ τοῦ 1491,
ἐθρισκομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς θέρμου Αι-
τωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΕ ΕΓΕΝΕΤΟ 211
- 2) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ 216
- 3) Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΡΧΑΓ-
ΓΕΛΩΝ ΕΙΣ ΜΕΣΟΡΡΑΧΗΝ ΛΑΡΙΣΗΣ 223
- 4) Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ/ΤΟΥ ΜΗΤΡ/ΤΟΥ
Γ.Ο.Χ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ 228
- 5) Η ΤΡΙΑΔΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ 229
- 6) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ 236
- 7) ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ: ΜΟΝΑΧΙΑΡΙΑ 236
- 8) ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «Κ.Ε.Ο.» ΕΧΕΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗ
ΕΙΣ ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ 237
- 9) ΠΑΤΙΔΕΝ ΣΥΛΛΕΙΠΟΥΡΓΟΥΝ; 238
- 10) Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ ΔΙΟΓΡΑΦΩΝ ΤΗΝ
ΒΡΕΦΟΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ (ἀπὸ χαλκογραφία) 240

ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΞ ΕΓΕΝΕΤΟ

Τόν ἐκ Παρθένου Γεννηθέντα ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ, δεῦτε ἀνυμνήσωμεν. «*Ἐν ἀρχῇ, γάρ, ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (Ἰωάν. Α' 1). Τόν ἐκ Παρθένου ΑΤΡΕΠΤΩΣ Σαρκοθέντα Θεόν Λόγον, δεῦτε προσκυνήσωμεν «*καὶ, γάρ, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο*» (Ἰωάν. Α' 14). Ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Ἐνηνθρώπησεν καὶ ἐσχίγησεν ἐν ἡμῖν ὁ Ἀναλλοίωτος Λόγος.

Χριστός, ὁ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς ἀσπόρως, πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ Πατρός ἐγεννήθη ἀρρεύστως. Κατῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης, ἵνα τοὺς πλανωμένους ἐκκλησιάσῃ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα. Κατῆλθεν ἐπὶ γῆς ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐνυπόστατος, ἵνα τοὺς ἄφρονες σοφίσῃ τῇ Χάριτι τοῦ ἐν αὐτῷ φύσει οἰκοῦντος Ἁγίου Πνεύματος. Κατῆλθεν ἐπὶ γῆς ὁ Ἄρτος ὁ ἐπουράνιος, ἵνα τοὺς λιμώσσοντας θρέψῃ τῇ Θεοῦποστάτῳ Αὐτοῦ σαρκί. Κατῆλθεν ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος πρὸς Θυσίαν ἀγιασμοῦ, ἄρσεν πρόβατον τέλειον (Ἐξοδ. ΙΒ' 2-11).

Δεῦτε τοῦ νοητοῦ προβάτου μεταλάβωμεν. Φάγωμεν τῶν ὀπτῶν αὐτοῦ κρεῶν «*κεφαλὴν σὺν τοῖς ποσίν*» (Ἐξοδ. ΙΒ' 9), καὶ νοήσωμεν διὰ μὲν τῆς Κεφαλῆς τὴν Θεότητα, διὰ δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀνθρωπότητα, ἵνα μὴ σκολιῶς ὡς θνητόψυχοι πορευόμεθα. Ἀγαπήσωμεν τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ σφόδρα, ἵνα ζωῆς μακαρίας ἀπολαύσωμεν.

Σκολιωτάτῃ Ἰουδαίων γενεά τὸν ἀγίως ἐλθόντα Χριστόν ἠθέτησε, τὸν δὲ κακῶς ἐρχόμενον Ἀντίχριστον προσδοκᾷ. Τὸν μὲν ἀληθῆ παρητήσαντο, τὸν δὲ πλάνον οἱ πλανηθέντες ἐκδέχονται. Ἀληθές γάρ εὐρίσκεται Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὸ ρῆμα: «*Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου καὶ οὐ λαμβάνετε με, ἐάν δὲ ἄλλος ἐλθῇ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε*» (Ἰωάν. Ε' 43).

Ἦκουσαν οἱ Ἰουδαῖοι τῶν Προφητῶν λαλούντων καὶ παρήκουσαν. Ἦθέλησαν καὶ ἐπλανήθησαν. Παρανομήσαντες δέ, ὃν ἐδίωξαν Χριστόν, τοῖς ἔθνεσιν ἐχαρίσαντο. Παρακούσαντες αὐτοὶ ἔδωκαν ἡμῖν τοῖς ἔθνεσιν ἀποκάλυψιν Θεοῦ διὰ χειλέων Προφητῶν,

ἵνα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἡμεῖς, ὃν ἐκεῖνοι ἐκουσίως ἀπώλεσαν Μεσσίαν, μετὰ λόγου γνώσεως κερδίσωμεν Σωτῆρα. Ἐκ τῶν Ἰουδαίων γάρ ἡμεῖς μεμαθήκαμεν ὅτι «*δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ*» (Ἠσ. Ζ' 14).

Τῆς Παρθένου τὸν τόκον ἀντιλέγουσι παῖδες Ἑβραίων. Ἀντιλέγουσι καὶ χριστοκάπηλοι Ἑβραϊόφρονες, οἱ Χριστοῦ μὲν ὄνομα φέροντες, Χριστόν δὲ μαχόμενοι ὡς ἄλλοτριον τοῦ Θεοῦ Λόγου κηρύττοντες. Ἰουδαῖοι καὶ Ἰουδαίόφρονες πλανάσθωσαν, ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δοξαζέσθω, Θεόν Λόγον ἀληθῶς Ἐνανθρωπήσαντα διδάσκουσα.

Πολύπλοκος τῶν αἰρετικῶν ἡ πλάνη. Βλασφημοῦσιν οἱ μὲν, ὅτι οὐκ ἐκ Παρθένου ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀλλ' ἐκ γυναικός συνοικουσίας ἀνδρὶ. Βλασφημοῦσιν οἱ δέ, ὅτι οὐ Θεὸς ἐνανθρωπήσας ὁ Χριστός, ἀλλ' ἄνθρωπος θεωθείς. Ἔτεροι τολμῶσιν, ὅτι οὐκ ὑπῆρχε πρὸ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου ὁ Χριστός. Ἄλλοι πάλιν κατὰ τῆς αἰδιότητος τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐφορμῶσιν, ὅτι σαρκωθεὶς ὁ Θεὸς Λόγος ἠλλοιώθη καὶ ἐτράπη εἰς τὸν Χριστόν. Πάντες δὲ οὗτοι τῆς Ὄρθοδόξου Πίστεως ἐξετράπησαν, τῇ Θεομάχῳ φάλαγγι τῶν Σταυρωτῶν συνετάχθησαν, τῆς Χάριτος ἀπεγυμνώθησαν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀντέστρεψαν τῆς Ἀληθείας, ὅτι ὁ Ἀἰδιος Λόγος, ὁ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθεὶς ἀχρόνως, σάρκα προσφάτως ἀνέλαβε καὶ ἐνηνθρώπησεν ἀρρεύστως, δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Ἀειπαρθένου.

Εἰ καὶ ὄνομα Χριστοῦ φέρουσιν, οἱ κηρύσσοντες κτιστόν τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ Ἰουδαῖζουσιν, αὐτόν τὸν Δημιουργόν των ἀρνούμενοι καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν ἀκήρατον Παρθενίαν καθυβρίζοντες. Ἀκούσατε πάντες οἱ Ἑβραϊόφρονες καὶ κτισματολάτρες τῆς ἐκκλησίας Κτενᾶ, ὅτι Κτιστόν ἐστὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ οὐχὶ τὸ Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰησοῦς ἐστὶν Ὁ ὌΝ καὶ ΠΡΟΩΝ καὶ προϋπάρχων ΘΕΟΣ.

Ἄλλ' ὧτα ἔχουσιν καὶ οὐκ ἀκούουσιν. Ἐξέπεσαν γάρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ζωῆς ἐξεβλήθησαν. Ἰδίους χερσίν τραύματι θανασίμῳ τὴν κεφαλὴν ἑαυτῶν ἐπληξαν καὶ τοῖς δαιμονίων ἐκουσίως παρεδώθησαν. Οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς ὀλοκληρία.

Ἐνωτίσασθε πάντες οἱ παροικοῦντες τὴν Ἱερουσαλήμ: Οὐκ ἐκ τῆς γῆς ὁ Χριστός, ἀλλ' ἐξ οὐρανοῦ, καθὼς ἐπὶ αἰῶνας ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε» (Α' Καταβασία Ἑορτῆς Χριστουγέννων). Οὐκ ἐκ χρόνου, ἀλλὰ πρὸ τῶν αἰῶνων ὁ Ἄϊδιος Ἰησοῦς, ὁ ΩΝ καὶ ὁ ΗΝ καὶ ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ. Ἐκλινε γάρ οὐρανοῦς ὁ Κύριος καὶ κατέβη (Ψαλμ. ΡΜΓ' 5), σάρκα προσλαβόμενος ἀτρέπτως ἐκ Παρθένου τῆς Ἄγνης. «Καὶ ἔκλινεν οὐρανοῦς καὶ κατέβη καὶ γνώφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ» (Ψαλμ. ΙΖ' 10). Κατέβη «ὡς ὑετός ἐπὶ πόκον» (Ψαλμ. ΟΑ' 6). Τῶν ἀνθρώπων ἀγνωσούντων, ἐξ οὐρανῶν κατέβη ἀφορητὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ποιητὴς τῶν Αἰῶνων καὶ Δημιουργὸς τῶν Ἀπάντων.

Τίς οὖν ἐστὶν ὁ καταβάς, μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.

Μανθάνομεν γάρ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν Προφητῶν λαλοῦντος: «Χαίρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύγατερ Ἱερουσαλήμ, ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι Δίκαιος καὶ Σώζων» (Ζαχ. Θ' 9), «καὶ συμπαραμενεὶ τῷ ἡλίῳ καὶ πρὸ τῆς σελήνης, γενεάς γενεῶν» (Ψαλμ. ΟΑ' 5). Βασιλεὺς αἰώνιος καὶ προαιώνιος ὁ καταβάς. «Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου... ἐκ γαστροῦ πρὸ ἐσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ψαλμ. ΡΘ' 1-4). Κύριος, Γεννητὸς Υἱός, Σύνθρονος τοῦ Θεοῦ Πατρός, Προαιώνιος, Ἀδιάδοχος Ἱερεὺς ὁ καταβάς. «Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν Ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέφεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἦξει εἰς τὸν Ναόν ἑαυτοῦ Κύριος, ὃν ἡμεῖς ζητεῖται, καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς Διαθήκης, ὃν ἡμεῖς θέλετε· ἰδοὺ ἔρχεται, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Μαλ. Γ' 1). Κύριος ὁ καταβάς, Λατρευτὸς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Δόξης Αὐτοῦ, τουτέστιν Θεὸς Ἀληθινός, καὶ δύο προκηρύσσο-

νται Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς αἱ παρουσίαι. «Ἰδοὺ ἐγὼ ἔρχομαι καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ σου, λέγει Κύριος, καὶ καταφεύξονται ἔθνη πολλά ἐπὶ τὸν Κύριον» (Ζαχ. Β' 14-15) «Ἐρχομαι συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας» (Ἦσ. ΞΣΤ' 18). Αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦ Νέου Ἰσραὴλ. «Ἐρχομαι συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη καὶ καταλείψω ἐπ' αὐτῶν σημεῖον» (Ἦσ. ΞΣΤ' 18-19), τουτέστιν, τὸν Τίμιον Σταυρόν, σφραγίδα Βασιλικὴν ἐπὶ μετώπου τῶν στρατιωτῶν Αὐτοῦ, ἐνὶ ἐκάστῳ δωρήσας. Οὐκ ἔστιν ἄλλος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ἀλλ' ὁ δι' ἡμᾶς Σταυρωθεὶς, Παθὼν, Ταφεὶς καὶ Ἀναστάς Χριστὸς ὁ ἐκ Παρθένου, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεὸς ἡμῶν.

Τίς δε ὁ τόπος τῆς τοῦ Θεοῦ καταβάσεως οὐδόλως ἀγνοεῖται.

Ἐχομεν τὸν Προφητάνακτα προλαλοῦντα καὶ προκαταγγέλοντα: «Ἰδοὺ ἤκουσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθὰ, εὐρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ» (Ψαλμ. ΡΛΑ' 6). Εἰς Ἐφραθὰ καὶ εἰς περιοχὴν δάσους, ἡ κατάβασις τοῦ Θεοῦ. Ἐχομεν καὶ τὸν προφήτην Ἀββακούμ προκαταδεικνύοντα νοτίως τῆς Ἱερουσαλήμ:

«Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἦξει καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέως» (Ἀββ. Γ' 3). Ἐχομεν καὶ τὸν προφήτην Μιχαῖα ὀνοματίζοντα τὸν τόπον: «Καὶ σύ, Βηθλεέμ, οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ, ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ αἱ ἐξοδοὶ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος» (Μιχ. Ε' 1). Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, ὁ τόπος τῆς καταβάσεως τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ὄντος καὶ πρὸ χρόνου ὄντος. Εὐρίσκομεν τὸν τόπον τῆς καταβάσεως τοῦ Θεοῦ μέχρις σπιθαμῆς προμαρτυρούμενον: «Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. Ἐν μέσῳ δύο ζῶων γνωσθήσῃ» (Ἀββ. Γ' 2). Ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, μεταξύ βοός καὶ ὄνου, ἐγνώσθη ἡ Προσκύνησις τοῦ Σαρκωθέντος Λόγου.

Προετί δε ὁ χρόνος τῆς τοῦ Θεοῦ καταβάσεως οὐκ ἀπεκρύβη.

Ἐκ βάθους χρόνου τρανῶς προκατηγγέλη καὶ τὰς μαρτυρίας βεβαίας ἔχομεν: «Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σὺ· Ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Αἰτήσαι παρ' ἐμοῦ,

καί δώσω σοι ἔθνη τήν κληρονομίαν σου
καί τήν κατάσχεσίν σου τά πέρατα τῆς γῆς.
Ποιμανεῖς αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρᾶ, ὡς
σκευῆ κεραμέως συντρίψεις αὐτούς»
(Ψάλμ. Β' 7-9). Τῆς τῶν Ρωμαίων Βασιλείας
οὔσης ράβδου σιδηρᾶς, ἐγεννήθη ἐπί γῆς ὁ
Χριστός, ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἱΟΣ καί
ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καί ΘΕΟΣ, ὁ
ἐκ Πατρός Ἀχρόνως γεν-
νηθεῖς Ἰησοῦς, κατά
τό «Ἐγώ σήμε-
ρον γεγέν-
νηκά σε»
καί τό
« Ἐκ
γα -

(Γέν. ΜΘ' 10). Τότε θά ἔλθῃ ἐπί γῆς ἡ προσ-
δοκία τῶν ἐθνῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ ὢν Ἄρχων, ὅτε
ἐκλείψῃ ἄρχων ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα. Ὅντως
τότε ἦλθεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ Ἰησοῦς ὁ Κύριος,
ὅτε κατέπαυσεν τοῦ βασιλεύειν ὁ Οἶκος
Ἰούδα καί Ἡρώδης ἀντί Ἰουδαίου βασιλέως
ἐβασίλευεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ δέ Προφήτης Δα-
νιήλ, κατά τήν ἱστο-
ρικήν συνέχειαν
τῶν μεγά-
λ ω ν
Αὐτο-
κρα-

*Εἰκὼν τῆς κατά σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ
ἐπάργυρον κάλυμμα, εὐρισκομένη ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τοῦ Σπηλαίου τοῦ ἐν τῇ Βηθλεέμ Ναοῦ
τῆς Γεννήσεως (περίπου 17ος αἰών). Σύνθετος παράστασις: Ἄνωθεν, ὁ Ἄναρχος Πατήρ καί τό
Συναΐδιον καί Συνάναρχον καί Ὁμοούσιον Ἅγιον Πνεῦμα. Κάτωθεν, Ἡ Γέννησις τοῦ Χρι-
στοῦ, Οἱ Θεασάμενοι Ποιμένες, Ὁ Ἡρώδης μετά τῶν Μάγων, Ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων, Ἡ
Ἀναχώρησις τῶν Μάγων, Ἡ Σφαγή τῶν Νηπίων, Ἡ Φυγή εἰς Αἴγυπτον, Κυκλόθεν, οἱ 15
Προφῆται, οἱ προφητεύσαντες περὶ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.*

στρός πρό Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε»
(Ψάλμ. ΡΘ 3).

Βοᾶ καί Ἰακώβ ὁ Πατριάρχης πρὸς τόν
υἱόν αὐτοῦ Ἰούδα περὶ τοῦ χρόνου τῆς
Ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου: «Οὐκ
ἐκλείπει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καί ἡγούμενος ἐκ
τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τά ἀποκεί-
μενα αὐτῷ, καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν»

τοριῶν, προσδιορίζει διὰ τόν Ναβουχοδονό-
σορα τάς ἡμέρας ἐκείνας τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου
Σαρκώσεως ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Ρωμαίων:
«Σύ, βασιλεῦ, βασιλεύς βασιλέων... σύ εἶ ἡ
κεφαλή ἡ χρυσῆ. Καί ὀπίσω σου ἀναστήσε-
ται βασιλεία ἕτερα ἡττων σου καί βασιλεία
τρίτη, ἣτις ἐστίν ὁ χαλκός... Καί βασιλεία
τετάρτη, ἣτις ἔσται ἰσχυρά ὡς σίδηρος» ὃν

τρόπον ό σίδηρος λεπύνει και δαμάζει πάντα, ούτως πάντα λεπυνεί και δαμάσει. Και ότι είδες τούς πόδας και τούς δακτύλους μέρος μέν όστράκινον μέρος δέ τι σιδηροϋν, βασιλεία διηρημένη έσται.... Και έν ταίς ήμέραις τών βασιλέων εκείνων άναστήσει ό Θεός του ούρανού βασιλείαν, ήτις εις τούς αιώνας ού διαφθαρήσεται, και ή βασιλεία αυτού λαφ' έτέρω ούχ υπολειφθήσεται· λεπυνεί και λιμνήσει πάσας τάς βασιλείας, και αύτή άναστήσεται εις τούς αιώνας» (Δαν. Β' 34-44). Μετά τήν βασιλείαν τών Βαβυλωνίων και τήν βασιλείαν τών Μήδων και τήν βασιλείαν τών Περσών και τήν βασιλείαν Άλεξάνδρου του Έλληνος Μακεδόνας, κατά τήν βασιλείαν τών Ρωμαίων έμελε νά γεννηθῆ και όντως έγεννήθη έν σαρκί Ο ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Άλλά και ό ακριβής χρόνος αριθμητικώς υπό Άγγέλου εις τόν Προφήτην Δανιήλ προκατεδείχθη: «Έβδομήκοντα έβδομάδες συνετημήθησαν επί τόν λαόν σου και επί τήν πόλιν τήν άγίαν σου του συντελεσθῆναι άμαρτίαν και του σφραγίσαι άμαρτίας και άπαλείφαι τάς άνομίας και του εξιλιάσασθαι άδικίας και του άγαγείν δικαιοσύνην αιώνιον και του σφραγίσαι όρασιν και προφήτην και του χρίσαι άγιον άγιον. Και γνώση και συνήσεις· από εξόδου λόγου του άποκριθῆναι και του οικόδομησαι Ίερουσαλήμ έως Χριστου ήγουμένου έβδομάδες έπτά και έβδομάδες εξήκονταδύο και επιστρέφει και οικόδομηθήσεται πλατεία και τείχος, και εκκενωθήσονται οί καιροί. Και μετά τάς έβδομάδας τάς εξήκονταδύο εξολοθρευθήσεται χρίσμα, και κρίμα ούκ έστιν έν αυτώ· και τήν πόλιν και τό άγιον διαφθερεί σύν τώ ήγουμένω τώ έρχομένω» (Δαν. Θ' 24-26). Από τήν ήμέραν κατά τήν όποίαν θά εκδοθῆ διάταγμα διά τήν άνοιχοδόμησιν τής Ίερουσαλήμ έως τής του Χριστου επί γῆς παρουσίας θά παρέλθουν έπτά έβδομάδες έτών και εξήκοντα δύο. Έπτά σύν εξήκοντα δύο ίσοϋται με εξήκοντα έννεα έβδομάδας έτών, ήτοι, 69 X 7 = 483 έτη. Δαρειός ό τών Μήδων βασιλεύς εξέδωκεν διάταγμα διά τήν άνοιχοδόμησιν τής Ίερουσαλήμ έν τώ έκτω έτει τής βασιλείας του, τουτέστιν, κατά τήν Έλληνικήν χρονολόγησιν, έν τώ πρώτῳ έτει τής εξηκοστῆς έκτης Όλυ-

μπιάδος. Ηρώδης δέ ό αλλόφυλος έβασίλευσεν έν τῇ Ίουδαία κατά τό τέταρτον έτος τής εκατοστῆς όγδοηκοστῆς έκτης Όλυμπιάδος. Παρήλθον, δηλαδή, 186 - 66 = 120 Όλυμπιάδες και 4 - 1 = 3 έτη, συνολικώς, 120 X 4 + 3 = 483 έτη, καθώς ακριβώς ό Άγγελος τῷ Δανιήλ προσεδιώρισεν.

Άλλά τί έστιν Προφητείας έπαλήθευσις, ει μή μόνον Πίστεως βεβαίωσις;

Τίς, λοιπόν, και ποϋ και πότε κατήλθεν εκ του Ούρανου, διά πολλών έμαρτυρήθη και προεπιστώθη ήμιν και παρ' ήμιν καλώς έγνωσθη.

Έκ τίνος δέ κατέβη ούκ άπέκρυφεν ήμιν ό Κύριος.

Άλλά διά πολλών ρημάτων και σημείων τήν εκ Παρθένου Θεϊαν Γέννησιν άφειδώς προαπεκάλυψεν, ως και ήμείς θαύματα εκθαμβούμενοι εκ τής Παρθένου Μαρίας σαρκί τόν Θεόν όρῶμεν παραγενόμενον.

Απεκάλυψεν έν ένυπνίω εις τόν Ναβουχοδονόσορα και έν έργηγόρσει εις τόν Δανιήλ, τόν άνδρα επιθυμιών τών του Πνεύματος: «έθέρωεις έως οϋ έτημήθη λίθος άνευ χειρών και έπάταξε τήν εικόνα επί τούς πόδας... όν τρόπον είδες ότι από όρου έτημήθη λίθος άνευ χειρών» (Δαν. Β' 34, 45). Παρθενικός ό τόκος του εξ έουρανού κατελθόντος Ίησου, διότι ούκ έστιν εκ τής γῆς ή υπόστασις Αυτου κτιστή, άλλ' εκ Πατρος Άνάρχου ΑΚΤΙΣΤΟΣ, ΑΝΑΡΧΟΣ και ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.

Απεκάλυψε και εις τόν προφήτην Ίεζεκιήλ ότι εκ Παρθένου έμελλεν ό Θεός του Ούρανου νά κατέβη εις τήν γῆν και διά Παρθένου νά εισέλθη εκ τής αιωνιότητος εις τόν χρόνον: «Και επέστρεφέ με κατά τήν όδόν τής Πύλης τών Άγίων τής εξωτέρας τής βλεπούσης κατά Άνατολάς, και αύτη ήν κεκλεισμένη. Και ειπε Κύριος προς με· ή Πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ούκ άνοιχθήσεται, και οϋδεις μη διέλθη δι' αυτῆς, ότι Κύριος ό Θεός Ίσραήλ εισελεύσεται δι' αυτῆς, και έσται κεκλεισμένη» (Ίεζεκ. ΜΔ' 1-2).

«Και προσέθετο Κύριος λαλήσαι τῷ Άχαζ λέγων· αίτησαι σεαυτῷ σημείον παρά Κυρίου Θεου σου εις βάθος ή εις ύφος. Και ειπεν Άχαζ· οϋ μη αίτήσω οϋδ'

οὐ μὴ πειράσω Κύριον. Καί εἶπεν· ἀκούσατε δὴ, οἶκος Δαυίδ· μὴ μικρόν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ·» (Ἡσ. Ζ' 10-14). Παρθένος δέχεται ἐν γαστρὶ καὶ Παρθένος μένει ἢ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, διότι Θεοῦ Υἱός καὶ Θεός τὸ ἐγγάστρωμα. Παρθένος τίχτει καὶ Παρθένος μένει ἢ τεκοῦσα, διότι οὐκ ἔστι κτίσμα τὸ τεχθέν, ἀλλὰ Υἱός Προαιώνιος.

Ἀλλὰ σπεύσωμεν εἰς βάθος χρόνου, πρὸ τοῦ Ἡσαΐου, καὶ εἰς τὴν Ἐδέμ φθάσωμεν, ἵνα ἀκούσωμεν τὸν Θεὸν Πατέρα λαλοῦντα τῷ ὄφει, ἐνώπιον τῶν ἡμετέρων προπατόρων: *«Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν»* (Γέν. Γ' 15). Σπέρμα Γυναικὸς καὶ οὐχὶ ἀνδρός ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τουτέστιν ἐκ Παρθένου Αὐτοῦ ὁ τόκος, ὡς ἀρμόζει τῇ χρόνῳ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει.

Ὅπως προεπιστώθη οὕτω καὶ ἐγένετο: *«καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ Υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ Υἱός Υψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός τὸν θρόνον Δαυίδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν Ἄγγελον πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἀνδρα οὐ γινώσκω; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι διό καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σου Ἅγιον, κληθήσεται Υἱός Θεοῦ»* (Λουκ. Α' 30-35). Οἶος ὁ Τεχθεὶς! Οἶα καὶ ἡ Τεκοῦσα! Ἄκτιστος ὁ Τεχθεὶς, Παρθένος καὶ ἡ Θεοτόκος. Ὅπως ἐγένετο, οὕτω καὶ διεπιστώθη, οὕτω καὶ ἐκηρύχθη, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὀρθοδόξως πιστεύειν μαμαθήκαμεν.

Ἐκ γυναικὸς καὶ ὑπὸ νόμον ἐγένετο, ἀλλ' ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν ἐγένετο, διότι ὁ Γεννηθεὶς ἐστὶν Θεοῦ Πατρός Υἱός Μονογενῆς καὶ Συνάναρχος, κατὰ τὸ φαλλόμενον: *«Τὸν Συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν...»* (Ἀπολυτίκον, Ἦχος Α' Παρακλητικῆ). Οὐ χρόνου ἀπότοκος, ἀλλὰ χρόνου πλήρωμα ὁ τῷ Πατρὶ Συνάναρχος καὶ Ὁμοούσιος Ἰησοῦς: *«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἔξαπέστειλεν ὁ Θεός τὸν Υἱόν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον»* (Γαλ. Δ' 4).

Ἰησοῦν Χριστόν λατρεύομεν, οὐ κτίσμα, οὐδὲ χρόνου γέννημα, ἀλλὰ Θεοῦ Πατρός ἐνυπόστατον καὶ Προαιώνιον ἀπαύγασμα. Λαὸς τῷ Ἰησοῦ ἐσμέν, καὶ ἐν ἡμῖν ἐμπεριπατεῖ ὁ ἐνυπόστατος Προαιώνιος Λόγος. Ναὸς τοῦ Χριστοῦ ἐσμέν, καὶ ἐν ἡμῖν κατοικεῖ ὁ Ἅγιος, ὁ Κύριος, ὁ Εἷς καὶ μόνον Εἷς Ἰησοῦς Χριστός, ἢ πρὸ χρόνου Δόξα τοῦ Πατρὸς ἢ ἐνυπόστατος. Οὐκ ἔστι παρ' ἡμῖν λατρεία κτίσματος, οὐδὲ κτιστῆς ὑποστάσεως προσκύνησις, ἀλλὰ λατρεία Ἀναλλοιώτου Θεοῦ Ζῶντος: *«τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἔστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικίησω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός»* (Β' Κορ. ΣΤ' 16).

Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. Ἄχραντος καὶ ἀρρύπαρος Αὐτοῦ ἡ Γέννησις. Μονογενῆς γὰρ ἐκ Πατρὸς Ἀνάρχου καὶ ἐκ Μητρὸς Παρθένου Μονογενῆς. Προσκυνοῦμεν τὸν ἐκ Παρθένου Μαρίας Γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας Προαιώνιον Λόγον καὶ Κύριον. Θυμίαμα προσφέρομεν Αὐτῷ, τῷ Ἀκτίστῳ τῶν πάντων Κτίστη, τῆς ἀγνείας ἡμῶν τὸν βίον καὶ τῆς ἡμετέρας πραότητος τὴν ὑπακοήν, ἵνα καὶ περὶ ἡμῶν φιλευσπλάχνως εἴπη: *«καὶ θήσω τὴν σκηνήν μου ἐν ὑμῖν, καὶ οὐ μὴ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς. Καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός»* (Λευιτ. ΚΣΤ' 12).

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΩΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιολογίας, ἥτις πηγάζει μὲν ἐκ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δὲ τῶν θραυστάτων Θεομάχων, Τριαδομάχων, Ἐκκλησιολογῶν, Θεοχριστομάχων, Πνευματομάχων καὶ Σωτηριομάχων Λ. Δ. Κτενᾶ, Παν. Ἀλεξοπούλου καὶ Χρυσ. Τζανῆ, εἰσπηδήσεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται καὶ περαιοῦται ἡ εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ «Κ.Ε.Ο.» ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, «Περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», Αἴγινα, 1913. Ἡ Μελέτη αὕτη ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις, ἥτοι, αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες καὶ ἡ Ἱερά Ὑμολογία, περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον, τουτέστιν τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων, πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀναγνώστου.

(Συνέχεια Ἐννάτη ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΘΕΝΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐν τῇ «*Συμβολικῇ*» τοῦ κυρίου Χρήστου Ἀνδρούτσου(1) φέρονται ἐν σχέσει περὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἑξῆς·

(1) Ἐπιλέγει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν «*Περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*» Μελέτην αὐτοῦ, ὅχι μὲ ἰδικὸν του ἐπιλογον οὔτε μὲ λόγον Ἐκκλησιαστικοῦ τινός πατρός, ἀλλὰ μὲ ἐκτενέστατον ἀπόσπασμα δύο σελίδων ἐκ μιᾶς ὑποσημειώσεως τοῦ Βιβλίου «*Συμβολικῇ*», τοῦ συγχορόνου του εἰ καὶ νεωτέρου του εἰς τὴν ἡλικίαν καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, Χρήστου Ἀνδρούτσου. Ἡ «*Συμβολικῇ*» εἶχε καταρτισθῆ ὡς πρόχειρον δοκίμιον διὰ τὴν χρῆσιν τῶν σπουδαστῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καὶ ἐξεδόθη διὰ πρώτην φοράν τὸ 1901. Ὁ συγγραφεὺς τὴν ἐξέδωκεν ὁ ἴδιος διὰ δευτέραν φοράν μετὰ προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων τὸ 1930.

Ἐντύπωσιν βεβαίως προκαλεῖ αὕτη ἡ ἐπιλογή ἐπιλόγου. Ὁ πολυμαθὴς καὶ πολυγλωσσότατος, ὁ βαθεῶς ἐντρυφήσας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Γραμματεῖαν, Ἅγιος Ἱεράρχης καταδέχεται νὰ δανεισθῆ λόγους περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ νεωτέρου τοῦ λαϊκόν, τοῦ ὁποίου μάλιστα τὸ τέλος ἔμελλε νὰ ὑπάρξῃ ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ὁ Χρῆστος Ἀνδρούτσος ἀπέθανε εἰς τὸ Σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τὸ 1935.

Τί δὲ τὸ τόσον ἀξιόλογον εἰς τὸ ἐπιλεγέν ἀπόσπασμα τῆς «*Συμβολικῆς*»; Τὸ συγκεκριμένον ἀπόσπασμα

«Οι νεώτεροι Διαμαρτυρόμενοι θεολόγοι(2) τήν περί τής όρατής καί άοράτου Έκκλησίας του Προτεσταντισμού δόξαν κατ' άλλον τύπον έκφέροντες άξιούσιν, ότι ή μέν άληθής του Χριστου Έκκλησία είναι ιδανικόν τι καί άνέφικτον, ούδεμία δέ επί μέρους Έκκλησία άντιστοιχεί προς τήν ιδέαν τής Έκκλησίας(3) ή άποδίδωσι πιστώς τό ιδεώδες αυτής, ως έμφαίνει ή τε ιστορία καί ή καθημερινή παρατήρησις. Η μοναδική σήμερον έν τω θρησκευτικώ βίω φαυλότης, ή ήθική κατάπτωσης, αί διαιρέσεις καί ό άκρατος ύλισμός, εις όν δουλεύουσι σχεδόν οί πάντες, μαρτυροϋσι τρανώς, λέγουσιν [οί Προτεστάνται], ότι ή όρατή Έκκλησία ού μόνον διαφέρει τής άοράτου, άλλ' ότι ή παροϋσα κατάστασις τής Έκκλησίας εϋρηται άντικρυς εις άντίφασιν προς τήν ιδέαν

έμπεριέχει συνοπτικώς μίαν ούσιαστικωτάτην κριτικήν τής Έκκλησιολογίας των Διαμαρτυρομένων εις φιλοσοφικόν πλαίσιον. Παραθέτει τήν Προτεσταντικήν θεωρίαν περί Έκκλησίας όπως άντιή διατυπώνεται τόν 19ον αιώνα μέ όρους τής φιλοσοφίας του Hegel (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770 - 1831, Γερμανός Φιλόσοφος, Έλληνοστί άποδιδόμενος ως Έγγελος), καί συγχρόνως τήν έλέγχει ως σύστημα σκέψεως κάτω άπό τό πρίσμα τής έσωτερικής συνοχής, όποτε διά τής καταδείξεως τής αυταπάτης τής τήν άνατρέπει.

(2) άναφέρεται εις θεωρητικούς ύποστηρικτάς του Προτεσταντισμού οί όποιοί έπηρεάσθησαν ύπό του Διαλεκτικού Ίδεαλισμού του Έγγελου καί διετύπωσαν τήν κλασσικήν Προτεσταντικήν διαφοράν Όρατής καί Άορατου Έκκλησίας ως διαφοράν ύπαρκτής καί ιδεατής Έκκλησίας.

Συμφώνως προς τήν Έγγελιανήν θεωρίαν, πάντα τά ύπαρκτά γέμουσιν ψεύδους, ή δέ άλήθεια έν τω ιδεατῶ εϋρηται. Τό ψεύδος των ύπαρκτων έδω καί τώρα έγκειται εις τήν άπολυτοποιήσιν τής πραγματικότητος των, παρά τό ότι ύπόκεινται εις πλήθος έγγενών περιορισμών καί έλλείψεων. Μόνη ή ιδέα, ή ιδανική μορφή τής πραγματικότητος, είναι άπληγαμένη όντολογικών έλλείψεων, άλλά καί αυτή όχι πριν άπό τήν έν χρόνῳ καί χώρῳ πραγμάτωσιν τής, όχι πριν άπό τό διάβα τής εις τήν Ίστορίαν, όπου διά πολυειδών καί πολλαπλών ύλοποιήσεων διαδηλοϋται τό σύνολον του περιεχομένου τής. Όλα τά συγκεκριμένα παρουσιάζουν μόνον μέρος του γενικου καί ιδεατου. Η δέ ιδέα δέν παρουσιάζει τό πλήρες περιεχόμενον τής εις ούδεμίαν συγκεκριμένην ύλοποίησιν τής. Η μόνη άπόλυτος πραγματικότης διά τόν Έγγελον είναι ή ΙΔΕΑ, ή όποία παρελαύνει διά τής Ίστορίας ως Φαινομενολογία του Πνεύματος καί άποδεικνύει πόσο μή άπόλυτος, πόσο σχετική καί πόσον άσήμαντος είναι ή πραγματικότης του άτόμου.

Ίδού μία πρώτη δομική έσωτερική άντίφασις του Νεωτέρου Προτεσταντισμού: Έκκλησιολογεί έντός του Έγγελιανου πλαισίου τό όποιον ύποβιβάζει ως άσήμαντον καί άδιαφορεί διά τό άτομον, τήν στιγμήν κατά τήν όποιαν ή Έκκλησία ενδιαφέρεται διά τό άτομον καί έξυψώνει τό κάθε μέλος τής εις προσωπικήν σχέσιν, κοινωνίαν καί κατά χάριν ένωσην μετά του Θεου.

(3) Η διαφορά ιδέας καί πράγματος, γνωστή άπό τούς Αρχαίους Έλληνας ως διαφορά άφηρημένου καί συγκεκριμένου, ως διαφορά κοινου καί άτομικου, ως διαφορά φύσεως καί ύποστάσεως, χρησιμοποιείται ύπό των Διαμαρτυρομένων καί εις τόν περί Έκκλησίας λόγον.

Κάθε όν καί πράγμα όρίζεται ύπό τής φύσεως του, ύπό τής ιδέας του, καί διά τής ιδέας του γνωρίζεται καί συμφώνως προς τήν ιδέαν του ταξινομείται εις γένος καί ειδος. Όσον δέ κινείται έντός των όριων τής ιδέας του συντηρείται εις τό είναι καί ύπάρχει. Παραδείγματος χάριν, Μία ή φύσις του ανθρώπου, Μία ή ιδέα «άνθρωπος», άλλά πολλοί οί άνθρωποι. Άνθρωπος ό Συμεών, άνθρωπος καί ό Ίωσήφ, άλλά μία ή ανθρωπινή φύσις, ή ιδέα, κοινή εις όλους τούς επί μέρους ανθρώπους. Ούτε ό Συμεών είναι ή ανθρωπινή φύσις, ούτε ό Ίωσήφ. Άτομα είναι καί οί δύο φέροντες τά ιδιώματα τής ανθρωπίνης φύσεως καί κανείς τους δέν έκφράζει άπολύτως τό ιδεώδες τής ανθρωπίνης φύσεως. Όσον δέ τά άτομα κινούνται έντός των όριων τής φύσεως των, συντηροϋνται εις τήν ζωήν, ότε δέ παραβιασθή ό όρος τής φύσεως (φύσεως ανθρώπου όρισμός, τό σώμα έμψυχωμένον ψυχῆ νοερά καί λογική), καί διαιρεθῆ ή ψυχή εκ του σώματος, άποθνήσκουσιν.

Έντός του πλαισίου αυτής τής διαλεκτικής των κτισμάτων μεταξϋ φύσεως καί ύποστάσεως, ιδεατου καί πραγματικου, τοποθετούν τήν συζήτησιν περί Έκκλησίας οί νεώτεροι Διαμαρτυρόμενοι καί φθάνουν νά ειπουν ότι ή άληθής του Χριστου Έκκλησία είναι κάτι τό ιδανικόν καί άνέφικτον, καί ότι ούδεμία επί μέρους Έκκλησία εις τόν κόσμον δέν άντιστοιχεί προς τήν ιδέαν τής Έκκλησίας καί δέν άποδίδει πιστώς τό ιδεώδες αυτής. Δηλαδή, ή ύπόστασις τής Έκκλησίας δέν είναι έφάμιλλος τής φύσεως τής, άλλά συγκρινομένη προς τήν φύσιν τής τυγχάνει άνεπαρκής καί έλλιπής. Επί τής γῆς, κατ' αυτὴν των Διαμαρτυρομένων τήν θεωρήσιν, δέν είναι δυνατόν νά ύπάρξη ή Μία Πραγματική του Θεου Έκκλησία παρά μόνον επί μέρους πολλαί έκκλησίαι.

Ίδου διπλή έσωτερική άντίφασις του Προτεσταντισμού: Η Μία, Αγία, Καθολική καί Άποστολική Έκκλησία δέν είναι Μία άλλά Πολλαί. Η Μία, Αγία, Καθολική καί Άποστολική Έκκλησία δέν είναι πραγματικότης άλλά πιθανότης.

Έξ αυτής τής άντιφάσεως έγεννήθη ή ιδέα του Έκκλησιολογικου Συγκρητισμου καί επ' αυτής τής άντιφάσεως έδράζεται ή δημιουργία του Άντιχρίστου Οικουμενισμου καί τής Άθέου Πανθησκείας.

αυτήs.(4) πρὸς ὅ,τι ὄφειλε νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπειδὴ δέ ἡ ἰδέα κατὰ τὰς Ἑγελιανὰς ταύτας δόξας πληροῦται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διὰ τῶν πολυειδῶν μορφῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν,(5) ἐν αἷς ἐμφανίζεται, εἶναι πρόδηλον ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι περιέχουσι τμημὰ τι μείζον ἢ ἔλαττον τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας.(6) Παρὰ πάσας δέ τὰς φαινομένας ἀντιθέσεις εἶναι προωρισμένοι νά συναναβαίνωσι πρὸς τὴν πλήρωσιν τῆς ἰδέας τῆς Ἐκκλησίας καὶ νά τελειῶνται σὺν τῷ χρόνῳ προΐοντι.(7)

Διὰ τῆς θεωρίας ταύτης κερδαίνονται πάλιν αἱ δύο οὐσιώδεις τῆς προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας βάσεις,(8) ἔνθεν μὲν ὅτι αἱ μερικαὶ καὶ διαφωνοῦσαι Ἐκκλησίαι εἶναι αἱ ἀναγκαῖαι ὁδοί, δι' ὧν εἵμαρται νά χωρῇ ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ τῆς παραδεισίου καταστάσεως αὐτῆς ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐκπεσοῦσα καὶ πρὸς τὸ ἰδεῶδες αὐτῆς βαίνουσα, ἔνθεν δ' ὅτι πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι περιλαμβάνουσι στοιχεῖα πλείονα ἢ ἐλάσσονα τῆς ἀληθείας μετὰ πλάνης ἀείποτε μεμιγμένηs, εἶναι ἐξ ἴσου σωτηρίας καὶ ἀγιασμοῦ πάροχοι, ἔπειδὴ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ προτεσταντισμοῦ ὡς μόνου σώζοντος θά ἦρεν ἐξ ἀνάγκης τὴν

(4) Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία διὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους εἶναι μόνον ἡ Ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι μία ἐπὶ γῆς Ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότηs. Ἡ ἐπὶ γῆς Ὅρατὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀντίπαλος τῆς Ἀοράτου. Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν πρᾶξιν εἶναι διεσπασμένη εἰς πολλὰς καὶ συνιστᾷ μίαν ἀντικλησίαν χαρακτηριζομένην ὑπὸ πολλαπλότητος καὶ ὄχι ὑπὸ Ἐνότητος, ὑπὸ φαυλότητος καὶ ὄχι ὑπὸ Ἁγιότητος, ὑπὸ μερισμοῦ καὶ ὄχι ὑπὸ Καθολικότητος.

Ἡ πρᾶξις, ἡ Ὅρατὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς Νεωτέρους Διαμαρτυρομένους, ἔχει χαρακτῆρα διασπάσεως παρὰ ἐνότητος καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν ἰδανικὴν τῆς Ἀοράτου μορφήν. Ἀντίκειται πρὸς τὴν Ἰδέαν τῆς Ἐνότητος καὶ Ἁγιότητος ἥτις ἐστίν ἡ Ἐκκλησία ἐν τελειότητι. Τὸ ἔνατον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, «*Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν*» δὲν ἔχει ἰσχύν διὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους καὶ διὰ νά εἶναι συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀνεκκλησιαστικὴν θεωρίαν των θά πρέπει νά τὸ τροποποιήσουν, «*Εἰς πολλὰς, κοινὰς καὶ μεμερισμέναs ἐκκλησίας.*»

(5) Συμφώνως πρὸς τὸ Ἑγελιανὸν Σύστημα, ἡ Ἰδέα θά ἦτο κενὴ περιεχομένου ἐάν ἔμενεν ἀφηρημένη, ἐκτός τόπου καὶ χρόνου. Διὰ νά μὴν ὑπάρχη διαφορὰ καὶ διαλεκτικὴ ἔντασις μεταξύ κενῆς ἰδέας καὶ πραγματικοῦ περιεχομένου, μεταξύ λόγου καὶ ὄντος, τὸ «*Πνεῦμα*» (Gheist) πορεύεται ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ, ἐμφανίζεται εἰς τὰς διαστάσεις τοῦ αἰσθητοῦ. Ἡ Φαινομενολογία τοῦ Πνεύματος κατορθώνει τὴν πληρότητα τοῦ ἀφηρημένου ΕΝΟΣ διὰ τῶν συγκεκριμένων ΠΟΛΛΩΝ ἐμφανίσεων καὶ ἐνοποιεῖ τὰ πολυειδῶς διεσπασμένα ΠΟΛΛΑ εἰς ΜΙΑΝ ἀπόλυτον χρονικὴν πορείαν Συνθέσεως μέσῳ Θέσεως καὶ Ἀντιθέσεως.

(6) Ἐπειδὴ τὸ ἀφηρημένον ἐν τῷ συγκεκριμένῳ ἐμφανίζεται καὶ τὸ κοινόν ἐν τῷ ἀτομικῷ φαίνεται καὶ ἡ φύσις ἐν ταῖς ὑποστάσεσι φανεροῦται, ἐκλαμβάνοντες οἱ Διαμαρτυρόμενοι τὰς κατὰ τόπους καὶ κατὰ δοξασίαν Ἐκκλησίας ὡς πολλαπλὰς ἐμφανίσεις τῆς Μιάs Ἰδέας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πολλὰς ὑποστάσεις τῆς Μιάs Φύσεως τῆς Ἐκκλησίας, διακηρύσσουν ὅτι ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι ἐμφανίζουν μὲν τὴν Ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐμφανίζουν δὲ ἀπὸ μερικὴν καὶ περιορισμένην ὀπτικὴν γωνίαν ἢ κάθε μία, ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐμφανίζει εἰς τὴν ὑπόστασίν του τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀλλὰ ὁ καθεὶς ἐμφανίζει ἄλλας μὲν φυσικὰς δυνάμεις καὶ ιδιότητας ἐντόνως ἄλλας δὲ ἀσθενῶς ἢ οὐδόλως.

(7) Αἱ Δογματικαὶ Ἀντιθέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν διαφορῶν Δοξασιῶν ἀποτελοῦν διὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους μόνον φαινομενικὰς ἀντιθέσεις. Τὰ συγκρουόμενα Δόγματά των, ὄχι μόνον δὲν ἀποκόπτουν ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἀναγκαῖα μέρη διὰ τὴν σύνθεσιν τῆς πλήρους καὶ τελείας Ἰδέας τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους τὰ Δόγματα σχετικοποιοῦνται. Διὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους δὲν ὑπάρχουν Αἱρέσεις. Ἀπλῶς κάθε ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νά ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ διαφορετικὰ δόγματα τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν εἶναι ἐν μέρει ἀληθῆ καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι τὰ ἰδικὰ τῆς δόγματα εἶναι ἐν μέρει λανθασμένα.

Ἰδοὺ καιρὶα ἐσωτερικὴ ἀντίφασις ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ: Κάθε ἐκκλησία ἔχει περιορισμένην μόνον, μερικὴν καὶ σχετικὴν, ἀντίληψιν τῆς Ἀληθείας. Οἱ δὲ Διαμαρτυρόμενοι ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀνάβασιν ἐκ τοῦ σχετικοῦ καὶ μερικοῦ εἰς τὸ ἀπόλυτον καὶ ὄλον, ὡς νά ἴσταντο εἰς τὸ προνομιοῦχον ἐκείνο ἡμῶν ὅπου ὡς λέγουσιν ἀδυνατοῦν ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους ἐκκλησίαι νά σταθοῦν διὰ νά ἰδοῦν τὴν Ἀλήθειαν. Αὐτοὶ μόνον δύνανται νά βλέπουν τὴν πορείαν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὄλον.

(8) Δύο εἶναι οἱ οὐσιαστικοὶ ἰσχυρισμοὶ τῶν Προτεσταντῶν, α) ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ μερισμοῦ, διαιρέσεως καὶ ἀντιπαλλότητος ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ ἰδανικόν τῆς Ἐνότητος, καὶ β) ὅτι ὅλαι αἱ μερισμένοι καὶ διαφωνοῦσαι ἐκκλησίαι περιλαμβάνουσι στοιχεῖα ἀληθείας μεμιγμένα μετὰ πλάνης, ἀλλ' ὡστόσο εἶναι ὅλαι ἐξ ἴσου πάροχοι σωτηρίας καὶ ἀγιασμοῦ.

πρό τῆς Μεταρρυθμίσεως ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' οὗ αὕτη οὐδένα πρό τῆς Μεταρρυθμίσεως ἠδυνήθη νά σώσῃ.(9)

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη κατὰ τὰ Ἐγγελιανά σχήματα ιδέας καί πραγματικότητος ἀντίθεσις οὐδαμοῦ μέν δύναται νά ἐρεισθῇ, παραγνωρίζει δέ, ἢ μᾶλλον συγχέει τόν πραγματικόν τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεοσυστάτου ἰδρύματος χαρακτήρα πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκάστων οἰκείωσιν τῆς σωτηρίας καί τελείωσιν ἠθικὴν, πράγματα παντελῶς διάφορα.(10)

1

2

3

1. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος (ἐντὸς κύκλου) ὡς ἱεροσπουδαστής, σύννους περὶ ἑαυτὸν ἐν ὥρᾳ μαθήματος.
2. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου καὶ διακεκριμένων ἀξιωματούχων.
3. Σύγχρονη φορητὴ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου ἔχουσα καὶ διαφοροὺς παραστάσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν του.

(9) Διὰ νά μὴν παγιδευτοῦν εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας πρό τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ Λουθήρου, οἱ Προτεστάντες ἀναγνωρίζουν σωστικὴν δύναμιν εἰς τὰς ἐκκλησίας ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Δοξασιῶν καὶ ἀποδέχονται ἐξ ἀρχῆς ὅτι ΔΕΝ εἶναι ἀνάγκη νά εἶναι κανεῖς Προτεστάντης διὰ νά σωθῇ. Καὶ ναί, μέν δι' αὐτῆς τῆς μεγαλοψύχου παραδοχῆς ἀποφεύγουν τὴν δημιουργίαν χρονικοῦ κενοῦ εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ἕως τοῦ Λουθήρου, ὑποσκάπτουν δέ ἐκ θεμελίων τόν λόγον τῆς ἰδίας αὐτῶν ὑπάρξεως ὡς Προτεσταντικῆς ἐκκλησίας. Ἡ φαινομενικὴ μεγαλοφυχία των ἰσοδυναμεῖ μὲ ὑπαρξιακὴν αὐτοακύρωσιν: Διὰ νά ὑπάρξῃ ἡ Προτεσταντικὴ ἐκκλησία καθ' ἣν στιγμὴν αἱ πρό αὐτῆς ὑπάρχουσαι ἐκκλησίαι σῶζουσιν; Ἴδου καὶ ἡ ὑπαρξιακὴ ἀντινομία καὶ αὐτοαναίρεσις τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

(10) Ἡ ἀντίθεσις ιδέας καὶ πραγματικότητος ἰσχύει διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ ἀνθρώπος ἀπέχει τῆς τελειότητος τοῦ καθ' ὁμοίωσιν καὶ ἡ πορεία του πρὸς τόν Θεόν, ὡς κατὰ χάριν γενομένη, εἶναι μία ἀσυμπτωτικὴ πορεία ἀγιασμοῦ, φωτισμοῦ καὶ θεώσεως. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως δέν ἰσχύει ἡ ἀντίθεσις ιδέας καὶ πραγματικότητος, διότι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐν κτιστῶν ὄν μεταξὺ κτιστῶν ὄντων, εἰς τὴν ὁποίαν περιπτώσιν ἢ ὑπόστασις νά ὑστερῇ ὡς πρὸς τὴν τελειότητα τῆς φύσεως καὶ νά χρῆξῃ διαμεσολαβήσεως χρόνου καὶ βελτιώσεως διὰ νά φθάσῃ εἰς τὴν τῆς οἰκείας ἐντελεχείας τελείωσιν.

Ἴδου λοιπὸν καὶ πάλιν ἐσωτερικὴ ἀντίφασις εἰς τὸν Προτεσταντισμόν: Ἡ ἐπὶ γῆς ὑπάρχουσα Ἐκκλησία χρῆζει τελειώσεως καὶ σωτηρίας ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος ἐντάσσεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νά λάβῃ ἐξ αὐτῆς τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν τελείωσιν.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἀντίφασιν ὑποπίπτουν καὶ οἱ σύγχρονοι ἡμῶν «προτεστάνται» τῆς κτισματολόγου καὶ κτισματολάτρου ἐκκλησίας Κτενᾶ, οἱ ἀρνούμενοι τὴν Ἀκτιστον Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἀκτιστον καὶ Ἀχρονον Χάριν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶ ὄντι ἐν τῇ πραγματικῇ καὶ ἀντικειμενικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ οὐδέν ἕτερον εἶναι ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου θεμελιωθέν καθίδρυμα, (11) τὸ διδάσκον πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, (12) τὸ τῆς ἀπολυτρωτικῆς τοῦ Κυρίου δυνάμεως ταμεῖον, (13) τὸ ἔχον σταθερόν ἅμα καὶ ἀναλλοίωτον (14) περιεχόμενον δογματικῶν, ἠθικῶν καὶ τελετουργικῶν διατάξεων, ὠρισμένον δέ καὶ ἀδιάκοπον ἱερατεῖον. (15)

Ὁ διίσχυρισμός ὅτι τὸ τῆς Ἀποκαλύψεως περιεχόμενον ὑπόκειται εἰς τὸν χρόνον (16) καὶ τοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπτύξεως, σὺν τῶ χρόνῳ δέ προϊόντι καθαιρεται καὶ ἀπαλλάσσεται τῆς ἐμπεφυκυίας αὐτῶ πλάνης (17) κατὰ τὸ γνωστόν σχῆμα τῆς

(11) Δέν ἰσχύει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ἀντίθεσις ἰδέας καὶ πραγματικότητος ἡ ὁποία ἰσχύει διὰ τὰ κτιστὰ ὄντα, διότι ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἐκκλησία εἶναι θεοσυστατὸν ἴδρυμα ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ θεμελιωθέν. Εἰς τὰς Θεϊκὰς ἐνεργείας ἔγκειται ἡ πρὸς τὸν Θεὸν κλήσις καὶ προσκόλλησις τῶν λογικῶν κτισμάτων, καὶ τὸν Θεὸν ἔχει Κεφαλὴν ἡ Ἁγία Αὐτῆ συνάθροισις, καὶ τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔχει θεμέλιον Αὐτῆ ἢ μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν ἔνωσις. Ἡ Θεοσυστατος ἡμῶν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ Χριστιανισμός ὄντως ὀνομαζόμενος ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ πρὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἦτο καὶ εἶναι ἀκεραία, Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική.

Ἡ Μοναδικότης τῆς Ἐκκλησίας δέν θίγεται ὑπὸ τῶν ἀντιξοσθητῶν τῆς Ἱστορίας, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἐνός ἐν Ἐαυτῶ τηροῦντος τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἁγιότης τῆς Ἐκκλησίας δέν προσβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐνδεχομένης φραυλότητος τῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ στρατευομένων μελῶν τῆς, τοῦ Θεοῦ τοῦ Τρισαγίου Ἀγιάζοντος ἐν Ἐαυτῶ διὰ τῶν ἀχρόνων Αὐτοῦ Ἐνεργειῶν τὴν μετ' Αὐτοῦ ἔνωσιν τῶν λογικῶν κτισμάτων.

Ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας δέν ἠττάται ὑπὸ τῶν τοπικῶν, χρονικῶν ἢ ἀριθμητικῶν περιορισμῶν, τοῦ Θεοῦ τοῦ Τριουποστάτου, Ἀδιαιρέτως καὶ Ἀναλλοιώτως ὄλην τὴν Αὐτοῦ διὰ τὰ κτίσματα ἀναγκαίαν Δύναμιν καὶ Ἀλήθειαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀκεραίως ἀποταμιεύοντος.

Ἡ Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀπειλεῖται ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου, οὐδὲ κινδυνεῖται ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ τίθεται ἐν ἀμφιβόλλῳ ὑπὸ τῆς κατὰ καιροὺς ἀριθμητικῆς ἰσχύος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἐκκλησιάζοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰδίως Βασιλεύοντος καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ τοῖς κτίσμασιν ἀεὶ ἀποστελλομένης.

(12) Πᾶσα ἡ Ἀλήθεια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εὐρηται, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκεται καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας κοινωνεῖται. Τῆς Ἀληθείας τὰ Δόγματα δέν εἶναι τεμάχια γνώσεως. Εἶναι Ζωὴ ἐν Θεῷ αἰωνίζουσα. Τῆς Ἀληθείας τὰ Δόγματα δέν εἶναι γνωστικά ἀντικείμενα νοητικῶν διεργασιῶν. Εἶναι δωρεὰ Ζωῆς καὶ ὄντοτης εἰς τὰ αὐτὰ ἀποδεχόμενον ὑποκειμένον. Τῆς Ἀληθείας τὰ Δόγματα δέν μεταπράττονται εἰς τὸ τῆς φιλοπεριεργου γνώσεως ἐνεχυροδανειστήριον. Αἷματι οἰκειοποιούμενα, Πνεῦμα ἀναβλύζουσιν καὶ Θεοῦ Πατρὸς υἰοθεσίαν χαρίζουσιν. Τῆς Ἀληθείας τὰ Δόγματα δέν ἀνακαλύπτονται οὐδὲ ἐπινοητικῶς ἐφευρίσκονται. Θεὸς ἐν τοῖς Δόγμασιν ἀποκαλύπτεται καὶ τοῖς πεπιστευμένοις πιστοῖς οἰκείος καθίσταται, θεοῦς ἐν τῶ πυρὶ τῶν Δογμάτων τοὺς κτιστοὺς ἀναπλάττων.

(13) Ἡ ἀπολύτρωσις εἶναι ἔργον τῆς Δυνάμεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δέν ἀρπάζεται αὐθαιρέτως καὶ ἀτομικῶς διὰ τῶν ἔργων τοῦ καθενός, παρὰ μόνον ἐκταμιεύεται κανονικῶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ Ταμεῖου.

(14) Σταθερόν καὶ ἀναλλοίωτον τὸ περιεχόμενον τῆς Ἐκκλησίας, σταθερὰ καὶ ἀναλλοίωτα τὰ Δόγματα τῆς Πίστεως, σταθεροὶ καὶ ἀναλλοίωτοι οἱ Νόμοι τῆς αἰωνίου Ζωῆς, σταθερὰ καὶ ἀναλλοίωτα τὰ Μυστήρια. Πῶς ἀσταθῆς, τρεπτόν καὶ ἀλλοιωτόν κτίσμα ἡ Ἐκκλησία;

(15) Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Πίστει ἐνεργουμένη προδιορίζει τὸ ἱερατεῖον τῆς Ἐκκλησίας, μοναδικῶ τῶ τρόπῳ, κατὰ ἀδιάκοπον συνέχειαν καὶ μὲ ἀδιαμφισβήτητον ἐγκυρότητα εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἀναγομένην.

(16) Δέν ὑπόκειται εἰς τὸν χρόνον τὸ τῆς Ἀποκαλύψεως περιεχόμενον. Ἐν χρόνῳ ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός ἀλλὰ δι' ἀχρόνων καὶ ἀκρίστων ἐνεργειῶν ἀποκαλύπτεται. Ἀκρίστῳ Θεϊκῇ ἐνεργείᾳ τὴν ἄκτιστον Θεϊαν Βουλὴν τοῖς κτίσμασι κοινώνει καὶ τὰ κτίσματα ἀκρίστως τῷ Κτίστῳ προσάγει. Ἡ ἐν χρόνῳ ἀποκάλυψις δέν ἀλλοιώνει τὸ Ἄχρονον τῆς Ἀποκαλύψεως περιεχόμενον, διότι ἐάν τὸ ἠλλοίωνε, ἡ Ἀποκάλυψις δέν θά εἶχε νὰ προσφέρῃ τίποτε τὸ διαφορετικὸν ἀπὸ ὅ,τι προσφέρει ἡ σύμπασα κτίσις.

(17) Βαβαὶ τοῦ θράσους καὶ τῆς μωρίας τοῦ Προτεσταντισμοῦ! Διὰ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ὑπαρξίν του ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς Θεϊκῆς Ἀποκαλύψεως ἐμπεριέχει ἐκ φύσεως πλάνην. Ὁ Θεός δέν δύναται νὰ ἀποκαλυφθῇ ἐν χρόνῳ ἄνευ μίξεως πλάνης! Ὁ δὲ χρόνος δύναται δι' ἀλλεπαλλήλων μεταλλαγῶν νὰ ἀποκαθάρσῃ τὴν πλάνην! Ὁ Θεός εἶναι φεύστης καὶ ὁ χρόνος ἀληθεύει! Τοῦ Θεοῦ ἀδυνατοῦντος νὰ παρὰσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἔρχεται ὁ χρόνος νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἀδύνατα! Ὅποια Θεομαχία!

θέσεως, αντίθεσεως, και συνθέσεως(18) του Έγγελου, προσκρούει προς τας θεμελιώδεις αρχάς(19) της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας, φθείρων τό γνήσιον και άδιάπτωτον

Ό Άγιος Νεκτάριος εις τήν Ριζάρειον Σχολήν, τής οποίας έχρημάτισεν Διευθυντής, έν μέσω διδασκόντων και διδασκομένων

Ό Άγιος Νεκτάριος εις τήν Κύμην Εύβοίας τό 1890.

(18) Διά νά γίνη πιό αντιληπτό τό βασικόν Έγγελιανόν σχήμα **Θέσις - Αντίθεσις - Σύνθεσις** ίσως βοηθήση τό κατωτέρω συγκεκριμένο παράδειγμα :

Ό Άφέντης έχει έξουσίαν επί του Δούλου, και άσκει επ' αυτόν άπολύτως τό θέλημά του κατά τό πώς αντιλαμβάνεται τό ίδιον συμφέρον (**Θέσις**). Ό Δούλος δέν εύρίσκει τό ίδικόν του συμφέρον ίκανοποιούμενον εις τήν επ' αυτόν άσκησιν του θελήματος του Άφέντου και έναντιώνεται προς τόν Άφέντην διά νά έξασφαλίση τό τί τόν συμφέρει αυτόν (**Αντίθεσις**). Η έντασις Θέσεως και Άντιθέσεως άφεύκτως έξελίσσεται ως ποικιλόμορφος πάλη Άφέντου και Δούλου, έως ότου κατανοήση ό μέν Άφέντης ότι άνευ του Δούλου δέν δύναται νά διαφεντεύση εις τά ύποστατικά του και νά παράγη τόν πλούτον του, ό δέ Δούλος ότι άνευ των ύποστατικών του Άφέντου δέν δύναται νά άσκήση τήν εργασία και τέχνην του ώστε νά συντηρηθῆ και ό ίδιος εις τήν ζωήν (**Σύνθεσις**). Δηλαδή, του χρόνου προϊόντος, ή δυναστεία του Άφέντου επί του Δούλου έξελίσσεται εις σχέσιν εργασίας επί μισθώ, όποτε προκύπτει μία νέα Θέσις, ή εργασία, προς τήν όποίαν αναπτύσσεται μία άλλου είδους νέα Αντίθεσις, ή έχμετάλευσις, ή όποία έχτονώνεται εις μιάν άνωτέρας μορφῆς Σύνθεσιν, π.χ. συλλογικήν συμφωνίαν, και ούτω καθ' έξῆς.

Έν άπλουστεύσει τοποθετούμενον, τό Έγγελιανόν Σύστημα εύρίσκει εις τούς νεωτέρους Προτεστάντας τήν έξῆς Έκκλησιολογικήν εφαρμογήν: **Ίδέα τής Έκκλησίας ή Θέσις, Άνθρωπισμός ή Αντίθεσις, Ιστορία ή Σύνθεσις.**

Η Όρθόδοξος Έκκλησία δέν άδυνατεί νά χρησιμοποιήση και τό Έγγελιανόν παράδειγμα διά τήν διδασκαλίαν τής Άληθείας, όπως κατά τό παρελθόν δέν έδίστασε νά χρησιμοποιήση τούς όρους τής φιλοσοφίας του Πλάτωνος και του Άριστοτέλους, καθώς και πολλές άναλογίας έξ αυτής τής κτιστής φύσεως. Δέν περιορίζει όμως τήν Άλήθειαν έξ των έγγενών περιορισμών του χρησιμοποιουμένου μέσου τής διδασκαλίας.

Θέλει ό Προτεστάντης νά βοηθηθῆ από τήν Έγγελιανήν Διαλεκτικήν; Θά του δώση τήν βοήθειαν ή Όρθόδοξος Έκκλησία άπλόχερα, διά νά καταλάβη μυστήρια και νά υπερηγηθῆ φαινομενικάς ή και πραγματικάς αντίφάσεις: **Θέσις**, τό Θέλημα του Θεου. **Αντίθεσις**, ή άμαρτία. **Σύνθεσις**, τό Μυστήριον τής Έξομολογήσεως. **Θέσις**, ή Θεϊκή Φύσις. **Αντίθεσις**, ή πεπτωκυεία ανθρωπίνη φύσις. **Σύνθεσις**, ή καθ' ύπόστασιν ένωσις των δύο φύσεων εις τό Μυστήριον τής του Λόγου Ένανθρωπήσεως. **Θέσις**, ή Άγία Τριάς. **Αντίθεσις**, τά λογικά κτίσματα. **Σύνθεσις**, ή Έκκλησία, ή κατά Χάριν ένωσις και κοινωνία. **Θέσις**, ό όντως Ξν. **Αντίθεσις**, τό χάος, ή παντελής άπουσία οιασδήποτε μορφῆς ΑΛΛΟΥ. **Σύνθεσις**, ή κατ' ένέργειαν Δημιουργία των όντων. **Θέσις**, ή πολλαπλότης των Θεϊκών Ύποστάσεων, τά Τρία Θεαρχικά Πρόσωπα. **Αντίθεσις**, ή Ύπεραπλουστάτη Μία Ουσία. **Σύνθεσις**, ή Μοναρχία του Πατρος, ή Άναίτιας Αιτία, έξ ἧς ή Άναρχος Γέννησις του Λόγου και ή Άναρχος Έκπόρευσις του Άγιου Πνεύματος.

(19) Θεμελιώδεις αρχάί τας οποίας ό Προτεσταντισμός πρέπει νά άρνηθῆ διά νά έχη χώρον ύπάρξεως είναι τό **Άλάθητον τής Έκκλησίας και ή Αιωνιότης τής Αποκαλυφθείσης Άληθείας**. Η ύπαρξις του Προτεσταντισμού είναι δυνατή μόνον όσον παραμένει άσυμβίβαστος προς αυτές τας άπολύτους αρχάς και προς τόν Θεόν. **Προτεσταντισμού φύσις, άποκλειστικώς και μόνον ή Θεομαχία**. Οί Διαμαρτυρούμενοι Διαμαρτύρονται κατά του Θεου και όχι κατά του Πάπα.

περιεχόμενον τῆς πίστεως καί ἀλλοιοῦν(20) τόν ὑπερφυᾶ τῆς Ἀποκαλύψεως χαρακτῆρα.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἱστορία τῆς ἐλευθέρως καί ἐπιπόνου ἀναπαργωγῆς τῆς θεοπνεύστου Ἀποστολικῆς Διδασκαλίας, μεστή πλάνης καί συγχύσεως ὡς ἐκ τῶν πολυειδῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου.(21) πρὸς ἅς συγκρούεται ἡ ἐπί τῆς γῆς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.(22) ὡς ἀξιοί ὁ Προτεσταντισμός, ἀλλά τῆς κανονικῆς ἀναπτύξεως καί διατυπώσεως τῆς ἀεὶ κατὰ ταῦτά ἐχούσης Εὐαγγελικῆς Διδασκαλίας, ὡς φρονεῖ ἡ Ὁρθόδοξος μετὰ τῆς Δυτικῆς.

Καθόσον ὅμως οἱ ἄνθρωποι οἰκειούμενοι τόν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τεταμιευμένον θησαυρόν τῆς ἀληθείας καί τῆς χάριτος,(22) τελειοῦνται ἠθικῶς, καί καθόσον ἡ ἠθική τελειώσις εἶναι τι ἰδανικόν καί ἀνέφικτον, εἶναι πρόδηλος ἡ διαφορὰ ἰδέας καί πραγματικότητος.(23) ἦν ἐννοεῖ τό ἐν Ἐφεσ. 4, 13· «*Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*», καί εἰς ἦν ἀναφέρονται ἡ παραίνεσις τοῦ Κυρίου· «*ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι*», καί οἱ τοῦ Ἀποστόλου λόγοι· «*οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον ἢ ἤδη τετελείωμαι, διώκω δέ εἰ καί καταλάβω*» (Φιλιππ. 3, 12). *(Τέλος καί τῷ Θεῷ Δόξα)* (25)

(20) Ἀναλλοίωτος ὁ χαρακτήρ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως. Πῶς ἀλλοιωτός ὁ χαρακτήρ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ; Ἀναλλοίωτον τό τῆς Ἀποκαλύψεως περιεχόμενον. Πῶς ἀλλοιωτῆ ἡ Ἐκκλησία ἡ διαφυλάττουσα καί τὴν Ἀποκάλυψιν καί τό ἀποκαλυφθέν μυστήριον;

(21) Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποτελεῖ εἰδικόν Κεφάλαιον τῆς Ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οὔτε ἐξελίσσεται παραλλήλως πρὸς τὴν Ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ἡ Ἱστορία τοῦ κόσμου διαδραματίζεται εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τῆς Ἀκμῆς καί τῆς Παρακμῆς τῶν λαῶν. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας συντελεῖται διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον καί τῆς Ἀνακεφαλαίωσεως τοῦ κόσμου εἰς τόν Θεόν. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐνδοκοσμικόν μέγεθος. Ἔχει τόν Τρισυπόστατον Θεόν Κεφαλὴν καί μέλη τοῦ Σώματος Ἀγγέλους καί Ἀνθρώπους. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν εὐρίσκει εἰς τόν κόσμον ὄλον ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, θά περιορισθῇ ἡ Ἐκκλησία ἐντὸς κτιστῶν ὁρίων; Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὑποσύνολον τῆς κτίσεως. Ὑποσύνολον μὲν τῆς κτίσεως ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία ἔχει τόν Ἄκτιστον Θεόν ἐπὶ Κεφαλῆς, τόν Ἄκτιστον Θεόν Πέτραν θεμελίου Αὐτῆς, τόν Ἄκτιστον Θεόν ἐνεργοῦντα ἐν Αὐτῇ. Ἡ Ἐκκλησία ἔξω τῆς κτίσεως ἔχει τὴν πηγὴν τῆς δυνάμεως καί τῆς οὐσίας τῆς.

Ὑπερκόσμιος πραγματικότης τῆς Ἐκκλησίας ὁ πλοῦτος.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό οὐ ἔνεκα τῆς κτίσεως. Κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, «*Διὰ τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ὁ οὐρανός, οὐ διὰ τόν Οὐρανόν ἡ Ἐκκλησία*» (P.G. 52, 429).

(22) Ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ γῆς ὄχι μόνον δέν συγκρούεται μετὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά εἶναι ἐνιαία μετὰ τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας καί ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ τὰς Πύλας τῆς Ἐκκλησίας ἔχει Πύλας. Οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καί ἐκτὸς τῆς Βασιλείας· καί οἱ ἐκτὸς τῆς Βασιλείας εἶναι καί ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας.

(23) Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζουν μεταπτώσεις καί χρονικὰς ἐναλλαγὰς εἰς τὴν οἰκείωσιν τῆς Θείας Χάριτος. Ἡ Θεία Χάρις ὅμως ἐστὶν ἐν χρόνῳ ἄχρονος καί ἀναλλοίωτος, ὡς ἐκ τοῦ Ἀχρόνου καί Ἀναλλοιωτοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦμένη ἀκτίστως.

(24) Ἡ διαφορὰ ἰδέας καί πραγματικότητος ἀφορᾶ τὰ κτίσματα καί ὄχι τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ὑπάρξις τοῦ χρόνου εἶναι ἀναγκαῖα μόνον διὰ τὰ κτίσματα, καθ' ὅσον μόνον τὰ κτίσματα ἔχουν χρεῖαν προκοπῆς ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τῆς δεδομένης πραγματικότητός των πρὸς τὴν τελειότητα τῆς ἰδέας ἢ φύσεώς των. Ἡ Ἐκκλησία δέν χρεῖζει βελτιώσεως ἢ προκοπῆς. Εἶναι Μία καί Ἁγία καί Καθολικῆ, διότι ἔχει τόν Ἀναλλοίωτον Ἐνα καί Ὑπεράγιον Τρισυπόστατον Θεόν ὑπὸ τοῦ Θεμελίου στηρίζοντα καί ἐπὶ Κεφαλῆς διευθύνοντα καί ἐν τοῖς σπλάγχθοις ἐνεργοῦντα.

Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας χρεῖαν ἔχουν χρόνου καί καιροῦ προκοπῆς. Ἡ δὲ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία ἡ ἠτοιμασμένη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου: «*Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ· δεῦτε οἱ Εὐλόγημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἠτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. ΚΕ' 34).

(25) Εὐχαριστοῦμε τόν Ἅγιον Νεκτάριον διότι μᾶς ἐφιλοξένησε εἰς τὴν τράπεζαν του διὰ τῶν πλουσιῶν αὐτοῦ περὶ Ἐκκλησίας λόγων. Δοξάζομε τόν Θεόν Πατέρα διότι μᾶς ἠλόγησε ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς, μᾶς ἐκκλησίασε διὰ τῆς ἀκτίστου Αὐτοῦ πρὸς Αὐτόν κλήσεως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, μᾶς ἐξέλεξε πρὸ καταβολῆς κόσμου καί μᾶς προτετύπωσε ἐν τῷ πρό πάντων τῶν αἰῶνων ἀχρόνως Γεννηθέντι Ἰησοῦ Χριστῷ. Μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου δὲ ἀνυποκρίτως φάλλομεν: «*Εὐλογητός ὁ Θεός καί Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογησας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς ἐν Χριστῷ, καθὼς καί ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν Αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καί ἀμώμους κατενώπιον Αὐτοῦ*» (Ἐφεσ. Α' 3-4).

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΕΙΣ ΜΕΣΟΡΡΑΧΗΝ ΛΑΡΙΣΗΣ

Τήν 8ην Νοεμβρίου, ημέραν κατά τήν οποίαν ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν Σύναξιν τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων καί πασῶν τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων, ἐώρτασε καί ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναός εἰς τήν Μεσορράχην Λαρίσης.

Ἄφ' ἐσπέρας ἐτε-

λέσθη Μέγας ἐσπερινός μετ' Ἀρτοκλασίας καί τήν πρωΐαν Ὁρθρος, Πανηγυρική Θεία Λειτουργία καί Περιφορά τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῶν Ἀρχαγγέλων. Τήν ὄλην Πανηγυριν ἐτίμησεν καί ἐφέτος διά τῆς παρουσίας του ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος εἰς τό Εὐαγγέλιον ὠμίλησε περί τῆς ἐορτῆς τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν καί τῆς ἀποστολῆς ἐνός ἐκάστου τῶν ἐννέα Ταγμάτων.

Μετά τό πέρας τῆς Ἑορτῆς, εἰς τό πλῆθος τῶν παρευρισκομένων πιστῶν προσεφέρθη πλουσία φιλοξενία ἐκ μέρους τοῦ κτίτορος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀδελφοῦ Θεοδώρου Ἀνατολίτου, Ὀδοντιάτρου.

Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπό τήν περιφορά τῆς εἰκόνης μετά τήν Θεϊαν Λειτουργίαν καί ἡ ὁμιλία ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἐξεφωνήθη εἰς τό Κοινωνικόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ & ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ

*Οἱ Ἄγγελοι εἰσὶν «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα
διά τούς μέλλοντος κληρονομεῖν σωτηρίαν»
(Ἐβρ. Α' 14).*

Καλῶς ἤλθαμε εἰς τήν χαράν τῆς Ἐκκλησίας.

Καλῶς ἤλθαμε εἰς τήν ἐορτήν τῆς Πρώτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων ἐν Οὐρανοῖς (Ἐβρ. ΙΒ' 23).

Ἡ Σύναξις τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων εἶναι ἡ πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος ἡ ὁποία ὠμολόγησε πίστιν εἰς τήν Ἁγίαν Τριά-

δα και πίστιν εις την Ένανθρώπησιν του Ένός τής Αγίας Τριάδος, του Μονογενοϋς Υιού και Λόγου του Θεού, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Η Σύναξις των Παμμεγίστων Ταξιάρχων κατεδίκασε τό πρώτο Σχίσμα εις την Έκκλησίαν, την αποστασίαν του Έωσφόρου, και τρανώως, μέ επινίκιον ύμνον, ηνεσεν τά θεμελιώδη Δόγματα τής Έκκλησίας, τό Δόγμα τής Αγίας Τριάδος και τό Δόγμα τής Ένσαρκώσεως του Χριστού.

Εϋρομεν Πίστιν Άληθην εκ των Ουρανών κεκηρυγμένην. Αυτή ή Άληθής Πίστις εις την Άγια Τριάδα και εις τον Ένανθρωπήσαντα ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ έσύναξε πρώτα τά εν ουρανοίς λογικά κτίσματα εις τον Κτίστην. Αυτή ή Άληθής Πίστις συνάγει ύστερα και εκ τής γής τά λογικά κτίσματα προς τον Ουράνιο Θεό Πατέρα και Κτίστη των άπάντων. Αυτή δέ ή Σύναξις εις τον Θεό, Σύναξις Άληθούς Πίστεως και έμπράκτου Όμολογίας, αυτή είναι Σύναξις Άγια, ή του Θεού και Πατρός Μία Έκκλησία.

Άφορμή τής Συνάξεως των Άγιων Άσωμάτων, μία αποστασία, ή ανταρσία του Έωσφόρου. Άφορμή δέ τής αποστασίας του Έωσφόρου, ό άνθρωπος, πριν άκόμη πλασθῆ. Η άγάπη του Θεού διά τον άνθρωπο, έστάθη άφορμή, πρό τής πλάσεως του ανθρώπου, να γίνη Σατανάς ό Έωσφόρος, να γίνη άντικείμενος, ό τῷ

Η Σύναξις των Άσωμάτων Άγγέλων. Εικών τέμπλου τής Μονής του Μεγάλου Μετεώρου εις Θεσσαλίαν, 17ου αι. εις ην διακρίνεται άνωθεν ό Θεός Πατήρ, τό Πανάγιον Πνεϋμα και εν μέσω των Άρχαγγέλων ό Χριστός, ήτοι ή Άγια Τριάς.

Θεῷ τέως προσκείμενος. Ό ένδοξος ύπηρέτης του Τρισηλίου Φωτός έτράπη εις ζοφερόν Δεσπότην τής Ύπερηφανείας. Ό πρώτος εκ του Θεού τό Άκτιστον Φῶς λαμβάνων και ταίς έτέραις τάξεσιν ιεραρχικῶς μεταδίδων, ήθέλησε να σταθῆ ως αυτόφωτον όν, ως αυτόαρχης νοϋς ίσος τῇ Άγια Τριάδι. Παρευθύς δέ έσαλεύθη τής παρά τῷ Άχρόνῳ Θεῷ τάξεώς του, την θέσιν του εις την Βασιλείαν τής Άκτίστου Θείας Χάριτος άπώλεσε, του Άϊδίου Φωτός διηρέθη και εις άρχοντα του σκότους του αιώνος τούτου μετεβλήθη.

Άπεκάλυψεν ό Θεός εις τούς πρωτότους άπλοϋς νόας (κατά τον μέγαν του Γένους Διδάσκαλον Ηλίαν Μηνιάτην και τον εν Όμολογηταίς Άγιον Μάξιμον και τούς εν πατρᾶσιν Μεγίστους Φωστήρας Βασίλειον και Γρηγόριον), ότι μέλλει να πλάση και δεϋτερα λογικά όντα, σύνθετα από άύλο λογική ψυχή και από υλικό σῶμα, τούς ανθρώπους. Άπεκάλυψε και την προαιώνιον Αυτού Βουλῆν, ότι μέλλει ό ίδιος να Ένανθρωπήση, να λάβη σῶμα έμφυχωμένον ψυχῆ λογική, και εις τό Πρόσωπον του Λόγου να ύψωση την ανθρωπίνην φύσιν υπεράνω πάσης κτίσεως, ώστε να την καθίση εις τον υπερουράνιο και προσκυνητό Του Θρόνον ως όμόθεον.

Άλλ' ό πρώτος των Άρχόντων εκ των Άσωμάτων Άγγέλων δέν άντεξε την Τα-

πεινώσιν τῆς Κενώσεως τοῦ Δεσπότη. Ἡ ὑπερηφάνειά του δέν ἀνέχθηκε νά προσκυνήσῃ τὴν ὁμότηον τοῦ Χριστοῦ ἀνθρωπίνῃ σάρκα. Ἀρεσκόμενος περισσότερον εἰς τό κάλλος τῆς διανοίας αὐτοῦ, ὁ δοῦλος ἐναντιώθηκε εἰς τὴν μέλλουσαν ὑπὸ τοῦ Δεσπότη ἐκ τοῦ χύματος ἀνύψωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐφθόνησε τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μετὰ τῆς Θεϊκῆς εἰς τό πρό αἰώνων ὑπάρ-

Ἡ Σύναξις τῶν Ταξιάρχων. Φορητὴ Εἰκὼν ἀγιογραφηθεῖσα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἔργον Ἀγιορεϊτικῆς Τεχνοτροπίας.

χον Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ. Διό ἔλαβε εἰς νοῦν νά ὑψώσῃ τὸν θρόνον του δίπλα εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ πάραυτα ἔπεσε ὡς ἀστραπὴ κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρία τοῦ αὐτόπτου Ἰησοῦ Χριστοῦ: «*Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα*» (Λουκ Ι' 18, Ἦσ. ΙΔ' 12-15).

Ἡ Ἀνταρσία τοῦ Ἐωσφόρου ἐσάλεψε τὴν Οὐράνιον Ἀρμονίαν καὶ Ἀγγελικὴν Τάξιν. Ὁ Ἀρχέκακος Ὅφις ἐν τῇ πτώσει του ὡς διὰ τῆς οὐρᾶς ἔσυρε πλῆθος Ἀγγέλων εἰς τὴν ἀνατροπὴν (Ἄποκ. ΙΒ' 3-4).

Εἰς τί ἠναντιώθη ὁ Ἐπηρομένος; Εἰς τὴν Προαιώνιον Βουλὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τί ἠρνήθη ὁ Ἀντικείμενος; Τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ποῖον ἐφθόνησεν ὁ Μισόκαλος; Τὸν Εὐλόγημένον Κύριον.

Ποῖον ἐπολέμησεν ὁ Ἀνθρωποκτόνος; Τὸν Ἐρχόμενον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐν ὀνόματι Κυρίου, Αὐτὸν ὁ ὁποῖος, ἄν καὶ φορᾶ σάρκα ἀνθρώπου, εἶναι Θεὸς ἐκ Θεοῦ καὶ Κύριος πάσης σαρκός, Δημιουργὸς καὶ Βασιλεὺς πάσης κτίσεως ὁρατῆς καὶ ἀοράτου.

Ποῖον διαβάλλει ὁ Διάβολος; Τὸν Προαιώνιον Ἰῖόν, τὸν ἐν τῷ ἰδίῳ Αἵματι πεφοινηγμένην τὴν σάρκα ἔχοντα. Αὐτὸν διαβάλλει ἐν χρόνῳ, ἀλλὰ τὴν Ἀἰδιον Αὐτοῦ Δόξα ἀδυνα-

τεῖ νά μειώσῃ.

Σάλος εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ πτώσεις ἐπὶ πτώσεων διὰ τὴν Τριαδομαχίαν καὶ Χριστομαχίαν τοῦ Ἐωσφόρου. Σχίσμα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ Ἐκκλησιομαχία διὰ τὴν ἔπαρσιν τοῦ Ἐωσφόρου.

Πλῆθος ἀύλων νόων τῆς Θείας Χάριτος ἐξενώθη διὰ τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἐωσφόρου πρὸς τὸν Θεὸν ἐναντίωσιν, τῆς θεώσεώς του ἐξέπεσεν, καὶ Σχίσμα ἐν τῇ Οὐρανίῳ τῶν Πρωτοτόκων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία συνετελέσθη (Ἐβρ. ΙΒ' 23). Ἄγγελοι πρὶν ὄντες, τοῦ Θεοῦ ἀπεκόπησαν, τῆς Ἐκκλησίας ἐξεβλήθησαν καὶ αὐτόχρομα Δαίμονες κατέστησαν.

Πτώσις δέ τοῦτο λέγεται, διότι δέν εἶναι μεταβολὴ φύσεως ἀλλὰ ἀνατροπὴ θέσεως. Δέν ἀλλοιώθηκε ἡ φύσις τοῦ Ἐωσφόρου, ἀλλὰ ἡ σχέσις του μετὰ τὸν Θεόν. Ἄυλος νοῦς ἦτο καὶ ἄυλος νοῦς

παρέμεινε. Δέν μετηλλάγη εις άλλην ύπάρχουσαν φύσιν ούτε εις τήν δημιουργίαν νέας φύσεως ώδηγήθη. Πάσα μετά Θεόν φύσις, παρά του Θεού έκτίσθη και ύπό του Θεού τόν λόγον τής ουσίας έχει λάβει, και κακία δέν ύπάρχει εις ουδεμίαν φύσιν, και ουσίαν ή κακία δέν έχει.

Έκ Θεού πάσα κτιστή φύσις τάς οικείας δυνάμεις προς τόν Θεόν έχει έστραμμένας, ίνα εκ Θεού τάς έλλάμψεις λαμβάνη και τή Βουλή του Θεού έμπεριπατή. Έκ Θεού γάρ τό εΐναι έχει και κατά μέθεξιν όν ύπάρχει, ου κατά φύσιν. Η δέ προς τόν Θεόν οΐασδήποτε κτιστής φύσεως έναντίωσις αποκοπή εκ του Θεού εΐτι και των οικείων δυνάμεων καταστροφή.

Άγγελοι ήσαν και δαιμόνες κατέστησαν. Άπεστράφησαν τόν Θεόν και κάτω έστράφησαν. Ηθέλησεν ό Έωσφόρος τή ίδια δυνάμει παρά τω Θεω να στήση τόν θρόνον του. Τό ίδιον θέλημα ύψωσεν ως δήθεν ικανόν να τελέση έργον Θεού. Ό κτιστός έφιλοδόχησε αφ' έαυτου να κατορθώση τήν Θέωσιν. Άλλ' απέστρεψεν ό Θεός απ' αυτου τό Πρόσωπόν Του και μόνος άνευ Θεού απέμεινε: εις τόν κλωβόν του θελήματός του ενεκλείσθη. Τείχος χωρισμού από τόν Θεόν τό ίδιον θέλημα άνυψώθη και απομόνωσις άντί ίσοθειΐας έπετεύχθη.

Έαυτόν ύψωσεν ό Έωσφόρος και άντι ύψους εις βάθος εύρέθη. «Πως εξέπεσεν εκ του ουρανού ό Έωσφόρος ό πρωί ανατέλλων; συνετρίβη εις τήν γήν ό αποστέλλων προς πάντα τά έθνη. Σύ δέ ειπας εν τή διανοία σου: εις τόν ουρανόν αναβήσομαι, επάνω των αστέρων του ουρανού θήσω τόν θρόνον μου, καθιω εν ορει ύψηλω, επί τά ορη τά ύψηλά τά προς Βορραν, αναβήσομαι επάνω των νεφών, εσομαι όμοι-

ος τω Υψίστω. Νυν δε εις άδην καταβήση και εις τά θεμέλια τής γής» (Ήσ. ΙΔ' 12-15). Του άπαστράπτοντος Θεού Φωτός έστερηθη και αυτομάτως ζόφου ενεπλήσθη, ή μάλλον αυτός πρωτος ζόφος κατέστη και Άδην κατώκησεν. Ου γαρ εΐστιν άλλη πηγή φωτός πλην του Τρισηλίου τής Θεότητος Άκτίστου Φέγγους, εν ω παν κτίσμα λόγον έχον τό εΐναι νοεί και εν τω εΐναι περιπατεί. Παν κτίσμα άνευ Χάριτος Θεού εΐτι σκότους πεπληρωμένον, σοφίας γεγυμνωμένον, αγαθότητος ύστερημένον, κάλλους ένδεέστατον, όλως άπάδον προς τό όν, αυτόχρομα κακόν.

Σάλος εις τήν Ουράνιον των Νόων Άρμονίαν, και εις τάς των Άσωμάτων Τάξεις Άταξία, και εις τούς Νοερούς Άρχοντας Πτώσις, και Άύλων όντων εκ του Θεού Άποκοπή, και προς τά κάτω μεγάλη του Έωσφόρου ή Πομπή, εως ου Μιχαήλ, ό Πρωτοστάτης Άρχων, έφώνησε λέγων: «**Στώμεν καλωΐ: στώμεν μετά φόβου**».

Άπιστος εις τήν αποκάλυψιν τής Αγίας Τριάδος άνεδείχθη ό Έωσφόρος και έπεσε. Πιστός ό Μιχαήλ και εΐστάθη. Άπιστος έφάνη ό Έωσφόρος και κατεκρίθη. Πιστός ό Μιχαήλ και εδικαιώθη. Άπέστη ό Έωσφόρος και δεσμοΐς αΐδίοις έδέθη. «**Άγγέλους τε τούς μή τηρήσαντας τήν έαυτών αρχήν, αλλά απολιπόντας τό ίδιον οικητήριον εις κρίσιν μεγάλης ήμέρας δεσμοΐς αΐδίοις υπό ζόφον τετήρηκεν**» (Ίουδα Α' 6). Ωμολόγησεν ό Μιχαήλ και εΐώθη.

Πλουσίαν τήν θεωρίαν εις τήν Σύναξιν των Άρχαγγέλων προσφέρει εις τούς πιστούς ή Θεΐα Λειτουργία, εκ τής όποΐας άχροθιγώς έννοήσωμεν τά ύπό του ιερέως και του χοροΐ μυσταγωγικώς ψαλλόμενα:

Ο ΙΕΡΕΥΣ: «*Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου· πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν.*»

Ο ΧΟΡΟΣ: «*Ἔλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως.*»

Ο ΙΕΡΕΥΣ: «*Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.*»

Ο ΧΟΡΟΣ: «*Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος σου.*»

Ο ΙΕΡΕΥΣ: «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδιάς.*»

Ο ΧΟΡΟΣ: «*Ἔχομεν πρὸς τὸν Κύριον.*»

Ο ΙΕΡΕΥΣ: «*Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.*»

Ο ΧΟΡΟΣ: «*Ἄξιον καὶ δίκαιον ἐστὶ προσκυνεῖν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον.*»

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΜΥΣΤΙΚΩΣ: «*... Σέ γάρ αἰνοῦσιν Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Κυριότητες, Ἀρχαί, Ἐξουσίαι, Δυνάμεις καὶ τὰ πολυόμματα Χερουβεὶμ. Σοὶ παρίστανται κύκλῳ τὰ Σεραφεῖμ... κέκραγεν ἕτερον πρὸς τό ἕτερον, ἀκαταπαύστοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις.*»

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΕΚΦΩΝΩΣ: «*Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγῶτα καὶ λέγοντα:*»

Ο ΧΟΡΟΣ: «*Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πλήρης ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.*»

Ἡ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἐν στάσει φόβου καὶ ἐν εἰρήνῃ προσφέρεται, καὶ παρά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ τοῖς λογικοῖς κτίσμασι τό ἔλεος κατέρχεται, ὡς Χάρις

τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐν Τριάδι ὁ Εἷς Θεὸς Προσκυνεῖται, καὶ ἀκαταπαύστως ὁ Ἐπινίκιος ὕμνος ἀσιγήτως ἀναφέρεται, ὡς δοξολογία πρὸς τὸν Τρισάγιον Κύριον Σαβαώθ καὶ ὡς εὐλογία πρὸς τὸν ἐν Σαρκὶ Ἐρχόμενον Κύριον καὶ Ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν Λόγον.

Ὁ δὲ ἐπινίκιος ὕμνος μαρτυρεῖ ἀνά τούς αἰῶνας τὴν αἰδίδιον καὶ ἄσειστον βάσιν τῆς Ἐκκλησίας, τό Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τό Δόγμα τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ἐπ' αὐτοῖς ἀνεκαθεν ἐστάθη ἡ βαθεῖα Εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν αὐτοῖς καλῶς περιεσώθη τῆς Ἐκκλησίας ἡ μοναδική ταυτότης. Ἐν τῇ Τριάδι, γάρ, ἡ Ἐκκλησία ἐγγήγερται καὶ ἐν τῇ Ὑποστάσει τοῦ Χριστοῦ ἡ Κοινωνία, Σχέσις καὶ κατὰ χάριν Ἐνωσις Θεοῦ καὶ λογικῶν κτισμάτων ἴσταται. Οὐκ ἀνέχεται ἡ Ἐκκλησία βλασφημίαν κατὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οὐκ ἐμφιλοχωρεῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ βλασφημία κατὰ τοῦ Προαιωνίου καὶ Ἀνάρχου Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πᾶσα Τριαδομαχία καὶ Χριστομαχία, βλασφημία. Πᾶσα βλασφημία, πτώσις. Πᾶσα πτώσις ἔξω τῆς Ἐκκλησίας βάλλει. Καὶ οὐδεὶς ἐκτός Ἐκκλησίας μερίδα τῷ Θεῷ ἔχει.

Ἐν ταπεινώσει, ἀδελφοί, τὴν εἰρήνην ἀληθῶς εὐρωμεν καὶ ἐν εἰρήνῃ τὴν προσκύνησιν τῷ ἐν Τριάδι Ἐνὶ Θεῷ προσοίσωμεν, σὺν ἀϋλοῖς τάξεσιν ὁμολογήσωμεν Χριστόν τὸν πρό τῶν αἰώνων ἐκ Πατρὸς Γεννηθέντα καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐν σαρκὶ ἐνανθρωπήσαντα καὶ ἐν Δόξῃ Ἀναληφθέντα, τῷ Πατρὶ δὲ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι αἰδίως συνεδρεύοντα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (Μητροπούλου)

Τήν 13ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐώρτασε τήν μνήμην τοῦ Μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου, Ἱεράρχου Ἐκκλησιολόγου, Ρήτορος καί Πατρός, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Αὐτήν τήν ἡμέραν ἐώρτασε τήν ὀνομαστικήν του ἐορτήν καί ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομος.

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσ/νίκης ἐτελέσθη πανήγυρις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου. Τό ἔσπερας τῆς παραμονῆς ἐψάλη Μέγας Ἀρχιερατικός Ἐσπερινός μετ' Ἀρτοκλασίας. Τήν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου ἐτελέσθη ὁ Ὅρθρος μετ' Ἀρτοκλασίας καί Θεία Λειτουργία, εἰς τήν ὁποίαν προεξήρχεν ὁ ἐορτάζων Μητροπολίτης, ὅστις καί ἐξεφώνησεν τόν πανηγυρικόν λόγον τῆς ἡμέρας ἀναφερθεὶς εἰς τήν ὄλην ζωὴν καί δρᾶσιν τοῦ Ἁγίου ὡς Μοναχοῦ, ὡς Ἱερέως καί ὡς Ἀρχιε-

ρέως καί Πατριάρχου, ἕως τήν Ὅσιομαρτυρικήν αὐτοῦ κοίμησιν τήν 14-9-407, καί συνελειτούργησεν ὁ Αἰδεσιμότατος Ἱερεὺς π. Νικόλαος.

Εἰς τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐξεφωνήθησαν πρὸς τόν ἐορτάζοντα Μητρο/λίτην εὐχετήριοι λόγοι ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του π. Νικολάου καί τοῦ ἔλλογιμοτάτου Καθηγητοῦ Θεολόγου κ. Βασ. Κανελλίδη. Ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου προσεφέρθησαν ἄνθη εἰς τόν ἐορτάζοντα. Εἰς τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν διὰ νά προσευχηθοῦν καί νά εὐχηθοῦν, προσεφέρθησαν γλυκίσματα, ἐδέσματα καί πλουσία τράπεζα, καί οὕτω εὐφρανθέντες ψυχικῶς καί σωματικῶς ἀνεχώρησαν διὰ τὰς οἰκίας των. Εἰς τήν συνέχειαν ἀκολουθοῦν φωτογραφικά στιγμιότυπα ἀπὸ τήν πανήγυριν καί ἡ εὐχετήριος προσφώνησις τοῦ π. Νικολάου.

«Παναγιώτατε Μητροπολίτα τῆς καθ' ἡμῶν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καί Ἐξάρχη Πάσης Μακεδονίας, κ. κ. Χρυσόστομε, ἔτη πολλά.

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καί φέτος συγκεντρωθήκαμε Κλῆρος καί Λαός εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γιά νά τιμήσουμε καί νά πανηγυρίσουμε τόν Ἅγιον Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, τήν ἀκατάβλητη αὐτὴ μορφή, καί νά ἐορτάσουμε καί ἐσᾶς πού φέρετε τό ὄνομά του. Δέν θά ἀναφερθῶ στήν δρᾶσιν τοῦ Ἁγίου διότι καλύψατε τό θέμα αὐτό εἰς τόν λόγον σας.

Παναγιώτατε, ἰδιαιτέρα σημασία γιά μᾶς, τὰ πνευματικά σας τέκνα, ἔχει νά ἀπονέμουμε σεβασμό στό πρόσωπόν σας, γιατί τό παράδειμά σας στήν ὀρθή πίστη τῶν Ἁγίων Πατέρων, στήν ἀληθινὴ ἀγάπη, καθῶς καί στήν ταπεινὴ καί τήν διάκριση πού κατέχετε, μᾶς φορτίζει μέ δυνάμεις σωματικές καί ψυχικές γιά νά μπορούμε νά καταπολεμοῦμε τίς καθημερινές δυσκολίες καί νά στοχεύουμε πρὸς τόν Παράδεισο ἐλπίζοντας στό Θεό.

Παναγιώτατε, γνωρίζουμε πολὺ καλά ὅτι οἱ καιροὶ πού διανύουμε εἶναι δύσκολοι, τό ἔργο σας μεγάλο καί ἡ κάθε πνευματικὴ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν καθαρότητα τῆς καρδιάς μας καί τήν μελετημένη δοκιμασία. Κοντά σας νοιώθουμε πνευματικὴ ἀσφάλεια καί εὐχαριστοῦμε τόν Θεόν γι' αὐτό. Γνωρίζουμε ἐπίσης, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος πού δέν περνᾶ ἀπὸ θλίψεις καί δοκιμασίες δέν θά γίνῃ δεκτὸς στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως μᾶς λέγει καί ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

Τελειώνοντας, εὐχόμεθα ὁ Πανάγαθος Θεός, ἡ Μητέρα Παναγία, καί ὁ προστάτης σας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, νά σᾶς φυλάττουν ἀπὸ κάθε κακό, νά σᾶς χαρίζουν ὑγεία σωματικὴ καί ψυχική, καθῶς καί μέ τίς εὐχές καί τίς εὐλογίες σας νά ἀξιωθοῦμε ὅλοι μαζί τήν οὐράνιο Βασιλεία.

Ἐτη Πολλά, τήν εὐχὴν σας»

Ἱερεὺς Νικόλαος Ζαρδούκας

Ἀγαπηστικόν στιγμιότυπον μετὰ τό πέρας τῶν προσφωνήσεων καί τῆς συμβολικῆς προσφορᾶς τῶν δώρων τοῦ ποιμνίου. Ὁ Παναγιώτατος πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμοτάτου π. Νικολάου, τοῦ ὀσιολογιωτάτου μοναχοῦ Βησσαρίωνος καί τοῦ ἔλλογιμοτάτου Καθηγητοῦ Θεολογίας ἀδελφοῦ Βασιλείου Κανελλίδη.

Ὁ ὀσιώτατος Μοναχὸς π. Σπυρίδων ἀναγινώσκων τόν Ἀπόστολον τῆς Θείας Λειτουργίας μέ τό μελωδικόν Μοναστηριακόν ὕφος.

Η ΤΡΙΑΔΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΠΑΤΡΟΣ (Ὁ Ἅγιος τιμᾶται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου).

**Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
καὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ἥτοι τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ,
ἡ ὁποία ΤΑΥΤΟΥΡΓΕΙ καὶ εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή, Ἐξουσία
καὶ Διακυβέρνησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ.**

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος, ὁ «τόν Χριστόν ἔχων ἐν στέροισι», εἶναι κατὰ παράδοσιν⁽¹⁾ τό παιδίον τό ὁποῖον, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς, ἔστησεν ἐν μέσῳ αὐτῶν καί εἶπεν: «**ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή στραφῆτε καί γένησθε ὡς τά παιδιά, οὐ μή εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτόν ὡς τό παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν**» (Ματθ. ΙΗ΄ 2-4). Ἡ ταπεινωσίς του τόν ἀνέδειξε Θεοφόρον Ἀρχιερέα καί Ἀποστολικόν Πατέρα, ἢ μᾶλλον Ἀπόστολον Χριστοῦ, καί Μάρτυρα τῆς Πίστεως χρυσοῦν.

Ἰπῆρξεν ὁ δεῦτερος τῆ σειρᾶ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας μετὰ τόν Εὐόδιον κατὰ τόν Εὐσέβιον Καισαρείας, ἢ μετὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον κατὰ τόν Ὀριγένην,⁽²⁾ καί ἡ ἀρχιερατεία του τοποθετεῖται μεταξύ τῶν ἐτῶν 68-104 μ.Χ. Ἐπί Αὐτοκράτορος Ρώμης Τραϊανοῦ, 98-116 μ.Χ., τοῦ Διῶκτου τῶν Χριστιανῶν, συνελήφθη, ἐδικάσθη, καί κατεδικάσθη νά θανατωθῆ ὑπὸ τῶν θηρίων εἰς τὴν Ῥώμην. Ἡ μεταφορά τοῦ Ἁγίου πεζῆ ἀπό τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Ῥώμην εἶχε σκοπὸν τό μαρτύριόν του νά ἀποτελέσῃ ἀποτροπὴν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος μετεφέρθη ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Ῥώμην συνοδεῖα θηριωδῶν στρατιωτῶν, τῶν ὁποίων τὴν τραχύτητα ὁ ἴδιος περιγράφει εἰς ἐπιστολὴν του: «**Ἀπὸ Συρίας μέχρι Ῥώμης θηριομαχῶ διὰ γῆς καί θαλάσσης, νυκτός καί ἡμέρας δεδεμένοις δέκα λεοπάρδοις, ὃ ἐστι στρατιωτικὸν τάγμα· οἳ καί εὐεργετούμενοι χειρὸς γίνονται**». ⁽³⁾ Εἶναι τόσο κακεντρεχεῖς ὥστε γίνονται χειρότεροι ἀκόμη καί ὅταν τοὺς κάνεις καλό.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ῥώμης προέβαινον εἰς ἐνεργείας διὰ νά ἀποτραπῆ τό μαρτύριόν του, τοὺς ἀπηύθυνε ἐπιστολὴν καί τοὺς παρεκάλεσε νά παύσουν πᾶσαν προσπάθειάν των: «**Ἄφετέ με θηρίων εἶναι βοράν, δι' ὧν ἔστι Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Σίτος εἰμι Θεοῦ, καί δι' ὀδόντων θηρίων ἀλέθομαι, ἵνα καθαρὸς ἄρτος εὐρεθῶ τοῦ Χριστοῦ**». ⁽⁴⁾ Μέσω τῶν ὀδόντων τῶν θηρίων εἶναι νά φθάσω εἰς τόν Θεόν, νά ἄλεσθῶ ὡς σιτάρι καί νά εὐρεθῶ καθαρὸ ψωμί τοῦ Χριστοῦ.

(1) Συμεῶν Μεταφραστοῦ, *Μαρτύριον Ἁγίου Ἰγνατίου*, 1, PG 114, 1269A.

(2) Εὐσεβίου *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, 3, 22, PG 20, 256C.

(3) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, 5, 1, ΒΕΠΕΣ 2, σελ. 275.

(4) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ῥωμαίους*, 4, ΒΕΠΕΣ 2, σελ. 275

Εἰς τὴν Ῥώμην ἔφθασε καὶ ὄντως ἔγινε βορὰ θηρίων μεταξύ τῶν ἐτῶν 107-118 μ.Χ. ἢ κατὰ τὸ Ἀντιοχειανόν Μαρτυρολόγιον τὸ 113 μ.Χ. Ἐν μέσῳ τοῦ Θεάτρου, (5) ἐνῶ ὅλη ἡ πόλις ἐκάθητο εἰς τὰ θεωρία, τῶν θηρίων κατ' αὐτοῦ ἀφεθέντων, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, ἔστησε **τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου**, οὐ μόνον ἐπειδὴ ὑπέμεινε τοῦ μαρτυρίου τὸν τρόπον, οὐ μόνον ἐπειδὴ ἀπέθανε μέ τὴσὴ γενναιότητα, ἀλλὰ καὶ διότι **μεθ' ἡδονῆς ἀπέθανε**, καὶ τοὺς θεατάς ἅπαντας ζηλωτάς ἐποίησε τῶν ἀγωνισμάτων αὐτοῦ. Ἐμαρτύρησε σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος, οὐ γὰρ ὡς ζωῆς ἀποχωριζόμενος, ἀλλ' ὡς πρὸς ζωὴν τὴν ἀριστον καὶ πνευματικὴν πορευόμενος, σπεύδων πρὸς τὸν Χριστόν, τὸν ἄκρωσ ἐφετόν καὶ ἐράσμιον Θεόν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν, μετὰ τὸ μαρτύριόν του, οἱ Χριστιανοὶ εἶδον χαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μέ χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἁγίου, καὶ κατ' ἄλλους εἰς τὸ στήθος του. Ὀνομάζεται «**Θεοφόρος**» καὶ δι' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἴδιος, Θεογλωσσίαν πνέων, ἀπέδιδε τὸν τίτλον «**Θεοφόρος**» εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς: «**Ἔστε οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, θεοφόροι, καὶ ναοφόροι, χριστοφόροι, ἀγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Χριστοῦ**». (6) Νὰ εἰσθε λοιπόν ὅλοι σύμφωνοι, φορεῖς τοῦ Θεοῦ, ναοὶ τοῦ Θεοῦ, κομισταὶ τοῦ Χριστοῦ, φορεῖς ἀγιότητος, εἰς ὅλα στολισμένοι μέ τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος εἶναι μαζί μέ τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον Σμύρνης ἀπὸ τοὺς πρώτους οἱ ὁποῖοι καλοῦν τὴν Ἐκκλησίαν **ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ**, ὡς μᾶς διδάσκει καὶ τὸ «Πιστεύω», διὰ νὰ καθίσταται πάντοτε γνωστόν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποπνέει ὀλοκληρίαν, αἰωνιότητα, αἰδιότητα, ἀτρεπτον ἀλήθειαν καὶ ἀγίαν κατὰ χάριν ἔνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του εὐρίσκονται 7 γνήσiai, πολλαὶ διαμορφωμέναι καὶ ἄλλαι ὑποβολιμαῖοι. Ἔχει εἰς αὐτάς ὁ καθαρὸς ἄρτος τοῦ Χριστοῦ ρήματα Ζωὴν ρέοντα. Ἀντλήσωμεν οὖν προθύμως ρήματα ζωῆς περὶ τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ** ἐκ τῆς **Πρὸς Ἐφεσίους** Ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, κατ' ἐπιλογὴν μὲν, χώρου μέτρω περιστελλόμενοι, μετ' εὐφροσύνης δὲ ἀκορέστου, πνεύματι ἀδιαστάτῳ διαστελλόμενοι.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «**Τῇ Εὐλόγημένη ἐν μεγέθει ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καὶ πληρώματι, τῇ καὶ προωρισμένη πρό αἰώνων εἶναι διὰ παντός εἰς δόξαν παραμόνον, ἀτρεπτον, ἠνωμένην καὶ ἐκλελεγμένην ἐν πάθει ἀληθινῷ, ἐν θελήματι Πατρὸς καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ἀξιωμακαρίστῳ, τῇ οὐσῇ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας, πλείστα ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ἐν ἀμώμῳ Χάριτι χαίρειν**». (7)

(5) Εἰς τὸ διάσημον **Κολοσσαῖον**, τὸ ὁποῖον διασώζεται μέχρι σήμερον, ἔμαρτύρησαν πολλοὶ Χριστιανοὶ διὰ τὴν ἀγίαν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, τὸν πρό αἰώνων ὑπάρχοντα Θεόν ἡμῶν καὶ Δημιουργόν.

(6) Ἁγίου Ἰγνατίου, **Πρὸς Ἐφεσίους**, 9, 2, ΒΕΠΕΣ 2, σελ. 266.

(7) Ἁγίου Ἰγνατίου, **Πρὸς Ἐφεσίους**, (P.G. 5, 644A).

Σύγχρονος φορητὴ εἰκὼν τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ὅστις ἐδόξασε τὸν Θεὸν γενόμενος βορὰ τῶν λεόντων εἰς τὴν Ῥώμην.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Εἰς τὴν τοπικὴν ἀπευθύνεται τῆς Ἐφέσου Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν καλεῖ ὄχι μὲ ὄνομα μικρόν, ὄνομα κτίσματος περιοριστικόν, ἀλλὰ εὐλογημένην κατὰ τὸ Μέγεθος καὶ κατὰ τὸ Πλήρωμα τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Τῆς ἀναγνωρίζει προορισμὸν προαιώνιον καὶ δόξαν ἀτρεπτον καὶ ἀτελεύτητον. Τὴν καθιστᾷ κοινωνόν τῆς Δόξης τοῦ Πάθους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐνώνει μὲ τὴν ἄμμωμον χαρὰν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Μιμηταὶ ὄντες Θεοῦ, ἀναζωπυρήσαντες ἐν αἵματι ΘΕΟΥ, τὸ συγγενικὸν ἔργον τελείως ἀπηρτίσατε. Ἀκούσαντες γάρ δεδεμένον ἀπὸ Συρίας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος καὶ ἐλπίδος, ἐλπίζοντα τῇ προσευχῇ ὑμῶν ἐπιτυχεῖν ἐν Ῥώμῃ θηριομαχῆσαι, ἵνα διὰ τοῦ μαρτυρίου ἐπιτυχεῖν δυναθῶ μαθητῆς εἶναι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ἀνενεγκόντως ΘΕΟΥ προσφορὰν καὶ θυσίαν».*(8)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἐπειδὴ εἶστε μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ἔχοντες ἀναζωπυρωθῆ εἰς τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ, Θεϊκὸν ἔργον ἐφέρατε εἰς πέρας. Διότι ὅταν ἀκούσατε ὅτι διέρχομαι δεμένος ἀπὸ τὴν Συρίαν διὰ τὴν Ῥώμην, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἡμῶν ὀνόματος «Χριστιανός» καὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν ἐλπίδος τῆς αἰωνίου ἐν Χριστῷ Ζωῆς, [μὲ ἀναψύξατε διὰ τοῦ ἐπισκόπου σας Ὁνησίμου καὶ δι' ἀντιπροσωπίας πρεσβυτέρων παρέχοντές με τὰ δέοντα πρὸς ἀνακούφισιν]. Τοῦτο πράξαντες ἐγίνατε μιμηταὶ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ ἀναπαύοντος τοὺς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός Του ἐλπίδι πάσχοντας, καὶ ἔργον συγγενείας ἐτελέσατε, φανέντες πραγματικοὶ συγγενεῖς μου, συγγενεύοντες θερμῶς μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ ζωοπυροῦν Αἵματι τοῦ Θεοῦ. Ἐλπίζω δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς σας ὅτι θά φθάσω διὰ τοῦ μαρτυρίου νὰ γίνω μαθητῆς τοῦ ΘΕΟΥ, ὁ ὁποῖος προσέφερεν ἤδη τὸν ἑαυτὸν Του θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Πρέπον οὖν ἔστι, κατὰ πάντα τρόπον δοξάζειν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν δοξάσαντα ὑμᾶς, ἵνα ἐν μιᾷ ὑποταγῇ ἦτε κατηρτισμένοι τῷ αὐτῷ νοῖ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ, καὶ τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἵνα ὑποτασσόμενοι τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ κατὰ πάντα ἦτε ἡγιασμένοι».*(9)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἡ πρέπουσα Δόξα εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὁ εὐκταῖος ἁγιασμὸς εἰς τοὺς Χριστιανούς γίνεται διὰ τῆς μιᾶς ὑποταγῆς εἰς τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸ πρεσβυτέριον, ὥστε ἐν μιᾷ καρδίᾳ καὶ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ τῷ αὐτῷ νοῖ ἡ ἀλήθεια ὁμοφρόνως νὰ ὁμολογῆται.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Ὅθεν πρέπει ὑμῖν συντρέχειν τῇ τοῦ ἐπισκόπου γνώμῃ, ὅπερ καὶ ποιεῖτε. Τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον ὑμῶν πρεσβυτέριον, τοῦ Θεοῦ ἄξιον, οὕτως συνήρομοσαι τῷ ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρα. Διὰ τοῦτο ἐν ὁμονοίᾳ ὑμῶν καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄδεται. Καὶ οἱ κατ' ἄνδρα δὲ χορὸς γίνεσθε, ἵνα σύμφωνοι ὄντες ἐν ὁμονοίᾳ, χρῶμα Θεοῦ λαβόντες ἐν ἐνότητι, ἄδητε ἐν φωνῇ μιᾷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Πατρί ἵνα καὶ ὑμῶν ἀκούσῃ, καὶ ἐπιγινώσκων, δι' ὧν εὖ πράσσετε, μέλη ὄντας τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Χρήσιμον οὖν ἔστιν, ὑμᾶς ἐν ἀμώμῳ ἐνότητι εἶναι ἵνα καὶ Θεοῦ πάντοτε μετέχητε».*(10)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Δοξολογεῖται ὁ Χριστὸς ἐν ὁμονοίᾳ εἰς τὴν Ἐφεσον, διότι πάντες πορεύεσθε κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐπισκόπου καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ὄντες ἄξιοι

(8) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, 9, 2, ΒΕΠΕΣ 2, σελ. 266.

(9) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 645B).

(10) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 648A-B).

του Θεού, είναι έναρμονισμένοι με τον επίσκοπον όπως αί χορδαί κιθάρα μουσουργική. Όλοι συναπαρτίζετε μίαν χορωδία, σύμφωνοι εν ενότητι, έχοντες λάβει «χρῶμα Θεοῦ» και αναπέμπετε τὰς προσευχὰς διὰ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα, ὁ ὁποῖος τὰς ἀποδέχεται διότι γνωρίζει ἐκ τῶν καλῶν σας ἔργων ὅτι εἶσθε μέλη τοῦ Υἱοῦ Του. Διὰ τῆς ἀμώμου μετ' ἀλλήλων ενότητος γίνεσθε μέτοχοι καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἐχετε χρῶμα Θεοῦ, ἔχετε ἀποκτήσει Θεϊκά ἰδιώματα, καὶ μετέχετε τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν τὴν ἀμωμον, διότι ὑποτάσσεσθε τῇ γνώμῃ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τελεῖτε ἐν ενότητι πίστεως καὶ ἐναρέτου βίου.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «Εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν μικρῷ χρόνῳ τοιαύτην συνήθειαν ἔσχον πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν, οὐκ ἀνθρωπίνην οὖσαν, ἀλλὰ πνευματικὴν, πόσω μᾶλλον ὑμᾶς μακαρίζω τοὺς ἐγκεκραμένους οὕτως, ὡς ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρὶ, ἵνα πάντα ἐν ενότητι σύμφωνα ᾗ;»(11)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἡ συνάντησίς μου μετὸν ἐπίσκοπόν σας τὸν Ὀνήσιμον, ἄν καὶ σύντομος, ἦτο τόσον πλήρης πνευματικῆς καὶ οὐκ ἀνθρωπίνης ενότητος, ὥστε μακαρίζω ἐσᾶς οἱ ὁποῖοι τὸν ἔχετε πάντα ἀνάμεσά σας καὶ εἶστε ἓνα κρᾶμα, ὅπως ἡ Ἐκκλησία μετὸν Χριστὸν καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς μετὸν Θεὸν Πατέρα.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «Ῥύσεται ὑμᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ θεμελιώσας ὑμᾶς ἐπὶ τὴν πέτραν, ὡς λίθους ἐκλεκτούς, εὐαρμολογομένους εἰς οἰκοδομὴν ΘΕΙΑΝ ΠΑΤΡΟΣ, ἀναφερομένους εἰς τὰ ὕψη διὰ Χριστοῦ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος, σχοινοῦ χρωμένους τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. πίστει δὲ ἀναγομένους, καὶ ἀγάπῃ κουφιζομένους ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, συνοδοιποροῦντας ἅμα ἀμώμοις. Μακάριοι γάρ, φησί, οἱ ἀμωμοὶ ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου. Ὁδὸς δὲ ἐστὶν ἀπλανής.»(12)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὅπως φαίνεται ἐκ τοῦ παρόντος, ὁ Ἀποστολικὸς καὶ Θεοφόρος Πατὴρ Ἅγιος Ἰγνατίος εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους Πατέρας οἱ ὁποῖοι **ΔΙΑΤΥΠΩΝΟΥΝ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ**. Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ σᾶς σώσῃ ἐπειδὴ σᾶς ἔχει θεμελιώσει ἐπὶ τὴν Πέτραν, ἐπάνω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὄντος, εἰς Αὐτὸν τὸν ὄντως ὄντα, καὶ σᾶς ἔχει οἰκοδομήσει ὡς λίθους συμμετρικούς εἰς τὴν **Θεῖαν Οἰκοδομὴν τοῦ ΠΑΤΡΟΣ**, (Θεῖαν Οἰκοδομὴν τοῦ Πατρός τὴν Ἐκκλησίαν καλῶν), ἀναφερομένους εἰς τὰ ὕψη διὰ τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, χρησιμοποιοῦντας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς σχοινίον ἀναβάσεως, καὶ ἐλαφρυνόμενους διαρκῶς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν διὰ τοῦ ἀμώμου βίου ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου, μετὰ τῶν ἀμώμων ἀγγέλων πορευόμενοι τὸν βίον καὶ ἔχοντες τὸ πολίτευμα (τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἔργον τῆς Ἁγίας Τριάδος οὕτω δεικνύων ὁ Ἅγιος καὶ ὄχι μόνον τοῦ Χριστοῦ ὅπως διδάσκουν οἱ σύγχρονοι Χριστομονισταί, Τριαδομάχοι καὶ Ἐκκλησιομάχοι).

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «Ἔγνων δὲ παροδεύσαντάς τινας ἐκεῖθεν, ἔχοντας κακὴν διδασχὴν οὓς οὐκ ἐάσατε σπεῖραι εἰς ὑμᾶς, βύσαντες τὰ ὄτα, εἰς τὸ μὴ παραδέξασθαι τὰ σπειρόμενα ὑπ' αὐτῶν, ὡς ὄντες λίθοι ΝΑΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ἡτοιμασμένοι εἰς οἰκοδομὴν Θεοῦ Πατρός, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ὕψη διὰ τῆς μηχανῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστι σταυρός, ΣΧΟΙΝΙΩ ΧΡΩΜΕΝΟΙ Τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Τῷ ΑΓΙῳ. Ἡ δὲ πίστις ὑμῶν ἀναγωγὴς ὑμῶν, ἡ δὲ ἀγάπη ὁδὸς ἢ ἀναφέρουσα εἰς Θεόν. Ἔστε οὖν καὶ συνοδοὶ πάντες, Θεοφόροι καὶ Ναοφόροι, Χριστοφόροι, Ἁγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐν ταῖς ἐντο-

(11) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 648B-649A).

(12) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 741A).

λαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ· οἷς καί ἀγαλλιῶμαι, ὅτι ἤξιώθην, δι' ὧν γράφω, προσομιλῆσαι ὑμῖν καί συγχαρῆναι, ὅτι καθ' ὅλον βίον οὐδέν ἀγαπάτε εἰ μὴ μόνον τόν Θεόν».(13)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἔμαθα ὅτι ἐπέρασαν ἀπό ἐκεῖ κάποιοι οἱ ὁποῖοι εἶχαν αἰρετικήν διδασκαλίαν καί δέν τούς ἀφήσατε νά τήν σπεύρουν ἀνάμεσά σας, κλείσαντες τά αὐτιά σας νά μήν παραδεχθῆτε τίποτε ἀπό ὅ,τι ἔσπερναν. Εἴστε ὄντως λίθοι ΝΑΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, πρόθυμοι εἰς τήν Οἰκοδομήν τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τήν Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Σᾶς ἀνεβάζει εἰς τά ὕψη τοῦ Πατρός ὡς διά μηχανῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστός δεμένους μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς μέ σχοινίον (καί πάλιν διά τῆς Ἁγίας Τριάδος δεικνύει ὁ Ἅγιος νά γίνεται ἡ οἰκοδομή τῆς Ἐκκλησίας). Ἡ πίστις σας εἶναι αὐτή ἡ ὁποία σᾶς ἀνεβάζει εἰς ὕψος καί ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ὁδός ἡ ὁποία σᾶς φέρει εἰς τόν Θεόν. Καθ' ὅλον σας τόν βίον δέν ἀγαπάτε τίποτε παρά μόνον τόν Θεόν.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Ἔσχατοι καιροί· λοιπόν αἰσχυρθῶμεν, φοβηθῶμεν τήν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα μή ἡμῖν εἰς κρίμα γένηται. Ἡ γάρ τήν μέλλουσαν ὀργήν φοβηθῶμεν, ἢ τήν ἐνεστῶσαν χάριν ἀγαπήσωμεν· ἐν τῶν δύο· μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εὐρεθῆναι εἰς τό ἀληθινόν ζῆν. Χωρίς τούτου μηδέν ὑμῖν πρεπέτω, ἐν ᾧ τά δεσμά περιφέρω, τούς πνευματικούς μαργαρίτας, ἐν οἷς γένοιτό μοι ἀναστήναι τῇ προσευχῇ ὑμῶν. ἤς γένοιτό μοι αἰεὶ μέτοχον εἶναι, ἵνα ἐνί κλήρῳ Ἐφεσίων εὐρεθῶ τῶν Χριστιανῶν, οἳ καί τοῖς ἀποστόλοις πάντοτε συνῆσαν ἐν δυνάμει Ἰησοῦ Χριστοῦ».*(14)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Εἶναι ἔσχατοι καιροί. Ἄς ἐντραπῶμεν, ἄς φοβηθῶμεν τήν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ τήν μέλλουσαν ὀργήν τῆς Κρίσεως τοῦ Θεοῦ ἄς φοβηθῶμεν ἢ τήν παροῦσαν Χάριν τοῦ Θεοῦ ἄς ἀγαπήσωμεν. Ἐνα τουλάχιστον ἀπό τά δύο, διά νά ζήσωμεν ἀληθῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Δέν πρέπει νά κάνετε τίποτε χωρίς τόν Χριστόν, εἰς τό ὁποῖον ζῶ καί περιφέρομαι καί ἐγώ μέ τά δεσμά ὡς μέ πνευματικούς μαργαρίτας στολισμένους. Εὐχεσθε νά ἀναστηθῶ καί νά εὔρω τήν αἰώνια μερίδα μου εἰς τόν ἰδικόν σας κληρον τῶν Ἐφεσίων, οἱ ὁποῖοι πάντοτε εἶχατε τήν συναναστροφῆν σας καί ὁμόνοϊαν μέ τούς Ἀποστόλους.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Σπουδάζετε οὖν πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καί εἰς δόξαν. Ὅταν γάρ πυκνῶς ἐπὶ τό αὐτό γίνεσθε, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ, καί λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμοιοῖα ὑμῶν τῆς πίστεως. Οὐδέν ἐστιν ἄμεινον εἰρήνης, ἐν ἣ πᾶς πόλεμος καταργεῖται ἐπουρανίων καί ἐπιγείων».*(15)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Νά φροντίζετε νά συνέρχεσθε πυκνά εἰς τήν Θεϊάν Εὐχαριστίαν καί Δόξαν τοῦ Θεοῦ, διότι ἔτσι καταλύονται αἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ καί παύει ἡ καταστρεπτική του δύναμις εἰς τήν ὁμόνοϊαν τῆς πίστεώς σας. Δέν ὑπάρχει τίποτε καλύτερον ἀπό τήν εἰρήνην εἰς τήν ὁποῖαν καταργεῖται κάθε πόλεμος ἐπουρανίων καί ἐπιγείων δυνάμεων.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Ὅτι οἱ κατ' ἄνδρα κοινῇ πάντες ἐν χάριτι ἐξ ὀνόματος συνέρχεσθε ἐν μιᾷ πίστει καί ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ κατὰ σάρκα ἐκ γένους Δαβὶδ, τῷ Ἰῶ ἄνθρωπου καί Ἰῶ Θεοῦ, εἰς τό ὑπακούειν ὑμᾶς τῷ ἐπισκόπῳ καί τῷ πρεσβυτερίῳ ἀπερισπάστῳ διανοίᾳ, ἕνα ἄρτον κλώντες ὅς ἐστιν φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτος*

(13) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 652B-653A).

(14) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 753B-C).

(15) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 656A-B).

1.: Τό εσωτερικόν τοῦ Κολοσσαίου τῆς Ρώμης, ὅπως σώζεται σήμερον. Ἐδῶ ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος ἔγινε βορά λεόντων καί ἐμαρτύρησεν διὰ τόν Χριστόν.

2, 3.: Δύο ἀναπαραστάσεις τοῦ ἀρχικοῦ κτίσματος τοῦ Κολοσσαίου τῆς Ρώμης.

τοῦ μή ἀποθανεῖν, ἀλλά ζεῖν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός».(16)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὅλοι οἱ

ἄνδρες ἀπό κοινοῦ νά συγκεντρώνεσθε μέ

τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί μέ μίαν πίστιν εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐσαρκώθη ὡς ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ καί εἶναι καί Υἱός ἀνθρώπου καί Υἱός Θεοῦ. Νά ὑπακούετε εἰς τόν ἐπίσκοπον καί εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ὥστε νά ἔχετε ἡσυχία ἀπό περισπασμούς καί νά κοινωνεῖτε τόν οὐράνιον ἄρτον, ὁ ὁποῖος εἶναι φάρμακον ἀθανασίας, καί ἐδόθη ἀντί τοῦ ἰδικοῦ μας θανάτου, διὰ νά ζῶμεν πάντοτε εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Πάντα οὖν ποιοῦμεν, ὡς αὐτοῦ ἐν ἡμῖν κατοικοῦντος. ἵνα ὄμεν αὐτοῦ ναοί. καί αὐτός ἦ ἐν ἡμῖν Θεός ἡμῶν, ὅπερ καί ἔστι, καί φανήσεται πρό προσώπου ἡμῶν ἐξ ὧν δικαίως ἀγαπῶμεν αὐτόν».*(17)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὅ,τι κάνομε νά τό κάνομε ὡς νά κατοικῆ μέσα μας ὁ Χριστός, διὰ νά εἴμεθα ναοί τοῦ Χριστοῦ καί διὰ νά εἶναι Αὐτός μέσα μας, Θεός μας, τό ὅποιον ἤδη συμβαίνει, καί διὰ νά φανῆ ὡς ἐκπρόσωπός μας ἐν ὥρᾳ κρίσεως. Δι' ὅλους αὐτούς τοὺς λόγους δικαίως τόν ἀγαπᾶμε.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Μή πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου. Οἱ οἰκοφθόροι ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΘΕΟΥ οὐ κληρονομήσουσιν. Εἰ οὖν οἱ κατά σάρκα τοῦτο πράσσοντες ἀπέθανον, πόσω μᾶλλον, ἐάν τις πίστιν Θεοῦ ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ φθειρῇ, ὑπὲρ ἧς Ἰησοῦς Χριστός ἐσταυρώθη;»*(18)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἄς μήν πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου. Ὅσοι φθείρουν τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ Βασιλείαν Θεοῦ δέν πρόκειται νά κληρονομήσουν. Αὐτό ἀληθεύει ὄχι μό-

(16) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 661A).

(17) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 657A).

(18) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρός Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 657A).

νον δι' ὅσους φθείρουν τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ κατά σάρκα, ἀλλά πολύ περισσότερον δι' ὅσους μέ κακὴν διδασκαλίαν φθείρουν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός. (19)

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Διὰ τί δέ οὐ πάντες φρόνιμοι γινόμεθα, λαβόντες ΘΕΟΥ γινῶσιν, ὃ ἔστιν Ἰησοῦς Χριστός;».*

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Διατί λοιπόν δέν γινόμεθα ὅλοι συνετοί, ἔχοντες γνωρίσει τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός;

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Ὁ γάρ Θεός ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός ἐκουφορήθη ὑπό Μαρίας κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ἐκ σπέρματος μέν Δαβίδ, Πνεύματος δέ Ἁγίου· ὅς ἐγεννήθη καί ἐβαπτίσθη ἵνα τῷ πάθει τό ὕδωρ καθάριση».* (20)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Αὐτός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκουφορήθη ὑπό τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας κατ' οἰκονομίαν καί ἄκραν συγκατάβασιν Θεοῦ, ἐκ σπέρματος Δαβίδ καί ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἐγεννήθη λαβών τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ΟΥΧ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ, καί ἐβαπτίσθη διὰ νά καθάριση διὰ τοῦ πάθους Αὐτοῦ τό ὕδωρ καί νά μᾶς τό χάριση ὡς πηγῆ Ζωῆς αἰδίου.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Καί ἔλαθεν τόν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου ἢ παρθενία Μαρίας καί ὁ τοκετός αὐτῆς, ὁμοίως καί ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου· τρία μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα ἐν ἡσυχία Θεοῦ ἐπράχθη».* (21)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Τρία μυστήρια διέφυγον τῆς προσοχῆς τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐν χρόνῳ συνετελέσθησαν, ἀλλ' ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ συνετελέσθησαν, τρία μυστήρια κραυγῆς· ἢ παρθενία τῆς Θεοτόκου, ἢ διαφυλαχθεῖσα ἄμωμος ἐν τῇ συλλήψει· ὁ τοκετός τῆς Παρθένου, ὁ τὴν παρθενίαν μή φθείρας· ὁ Σταυρικός θάνατος τοῦ Κυρίου, ὁ τόν θάνατον ἀφώνως θανατώσας.

ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: *«Ἐρωσθε ἐν Θεῷ Πατρί καί ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῇ κοινῇ ἐλπίδι ἡμῶν».* (22)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἔχετε δύναμιν εἰς τόν Θεόν καί Πατέρα καί εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κοινή μας ἐλπίδα.

Θεοφόρος ὁ βίος, Θεοφόρος καί ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου. Ἐν Θεῷ εἶχε τό φρόνημα καί ἐκ Θεοῦ εἶχε τὴν γνώμη. Τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ Οἶκον τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῖν κατέδειξε καί εἰς τὰς μονάς τοῦ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ λόγῳ καί ἔργῳ πάντας ἡμᾶς προέτρεψε ἵνα εισέλθωμεν.

Ὅπως μᾶς διδάσκουν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, συνάδοντες μετὰ τοῦ Θεοφόρου Ἀντιοχείας Ἰγνατίου, ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ εἰς τόν ὁρατόν καί ἀόρατον κόσμον συντελοῦνται *«ΕΚ ΠΑΤΡΟΣ ΔΙ' ΥΙΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ».*

Πρεσβείαις τοῦ ἀθλοφόρου Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου εὐροίμεν πάντες ἔλεος παρὰ Κυρίου ἵνα ἀγαπήσωμεν τὰς ἐντολάς Του καί κοινωνήσωμεν τῆς ἀθανάτου Χάριτος τῆς ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀενάως δωριζομένης. Ἀμήν.

(19) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 657B).

(20) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 660A).

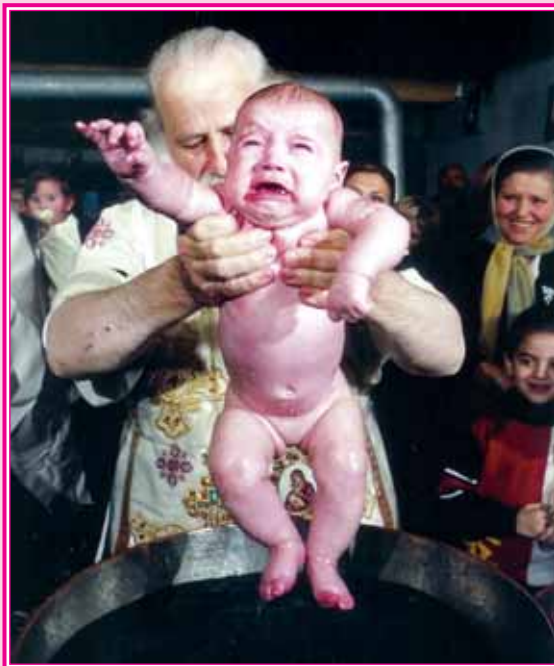
(21) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 660A).

(22) Ἁγίου Ἰγνατίου, *Πρὸς Ἐφεσίους*, (P.G. 5, 661B).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τήν Κυριακήν 6 Νοεμβρίου 2006 ἐγένετο εἰς τόν Ἅγιον Ἀθανάσιον, ἐξωκλήσιον Κονταρωτίσσης Πιερίας, ἡ Βάπτισις τῆς Ἀλεξάνδρας Κοκκίνου, θυγατρὸς τῶν εὐλαβεστάτων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀναστασίου καὶ Φωτεινῆς. Το Μυστήριον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητρο/του Γ.Ο.Χ. Θ/νίας κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἀνάδοχος παρέστη ὁ ἀξιότιμος κ. Στυλιανὸς Σκορδέλης, Ὁ «Κ.Ε.Ο.» εὐχεται εἰς τὸ νεοφώτιστον μέλος τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν ἀξίως αὐτὴν ἀναδεχθέντα, καθὼς καὶ εἰς τὰς οἰκογενεὰς αὐτῶν, ὅπως διὰ παντός, ὡς τέκνα Φωτὸς περιπατοῦντες, δοξάζεται καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Ὑπερδοξασημένος ἐν Τριάδι Εἰς Ἀληθινὸς Θεός, ὁ ἐλεήσας ἡμᾶς ἐν πάσι εὐλογία Πνευματικῆ τῆ Σαρκί τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου, τοῦ καταστήσαντος ἡμᾶς τέκνα Θεοῦ κατὰ Χάριν καὶ κληρονόμους τῆς Αἰωνίου βασιλείας.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ

† ΜΟΝΑΧΗ ΙΛΑΡΙΑ (κατὰ κόσμον Δέσποινα ΖΑΠΟΥΝΙΔΟΥ) 1925 - 2006

Τήν 1ην Νοεμβρίου 2006 (π. ἡμ.) ἡμέρα Τρίτη ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ μοναχή Ἰλαρία, εἰς Θεσσαλονίκην, εἰς ἡλικίαν 81 ἐτῶν. Ἐγενήθη τὸ 1925 εἰς τὸ Σοχοῦμ τῆς Ἀρχαζίας (Ρωσία). Οἱ γονεῖς τῆς ὀνομάζοντο Ἀδάμ καὶ Κυριακή. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς εἶχε ρασσοσευχὴ καὶ ὑπηρετοῦσε εἰς τὴν πατρίδα τῆς 27 χρόνια εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1990, μετοίκησε ἀπὸ τὴν Ρωσσία εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔμενε εἰς τὸ Κορδελιὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ 1991 προσήλθεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσ/νίκης. Ἐκεῖ πα-

ρέμειν καὶ ὑπηρετοῦσεν εἰς διάφορα διακονήματα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἕως τὸ 2005. Ἐκτοτε ἡ ὑγεία τῆς δέν τῆς ἐπέτρεπεν νὰ συνεχίζη καὶ ἐφυσύχασεν εἰς τὴν οἰκίαν συγγενικῶν τῆς προσώπων εἰς τὸ Κορδελιὸ. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 1ην Νοεμβρίου τοῦ 2006, ἡμέραν Τρίτην. Αἰωνία ἡ Μνήμη τῆς Μοναχῆς Ἰλαρίας.

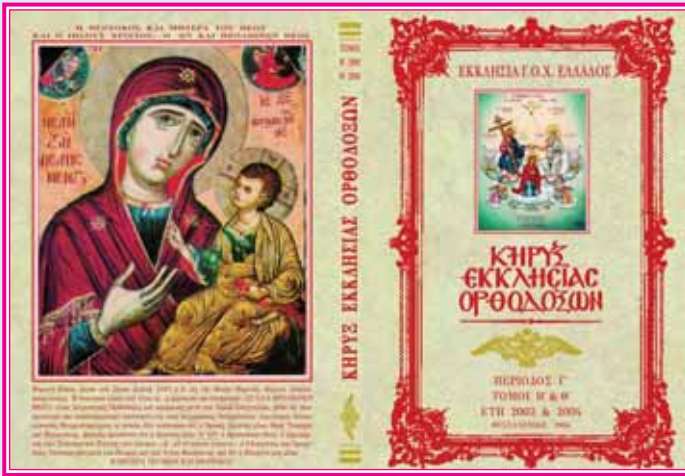
ΗΛΙΑΣ ΝΙΑΡΧΟΣ

Τὴν 28-11-2006 ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἠλίας Νιάρχος εἰς Νεάπολιν Κιάτου Κορινθίας.

Περὶ αὐτοῦ θά ἀναφερθῶμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2007.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» ΕΧΕΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗ ΕΙΣ ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ

*Τά εξώφυλλα του τόμου Η & Θ, τοῦ «Κ.Ε.Ο.»
ὁ ὁποῖος περιέχει τὰ τεύχη
τῶν ἐτῶν 2003 καί 2004.*

*Τά εξώφυλλα τοῦ τόμου Γ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»
ὁ ὁποῖος περιέχει τὰ τεύχη
τοῦ ἔτους 2005.*

Τό Περιοδικόν «ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», συνεχίζει Χάριτι Θεοῦ τήν ἀποστολήν του καί μετά τό ἐπάρατον Σχίσμα τοῦ 2002, μέ κείμενα ἀντιαιρετικοῦ, ἀπολογητικοῦ, ἱστορικοῦ, διδακτικοῦ καί κατηχητικοῦ περιεχομένου.

Διά τοῦ παρόντος ἐνημερώνομεν τούς ἀγαπητούς ἀναγνώστας τοῦ Περιοδικοῦ μας ὅτι τὰ τεύχη τῶν ἐτῶν 2003 - 2004 κυκλοφοροῦν εἰς τόμον 224 σελίδων καί τὰ τεύχη τοῦ ἔτους 2005 εἰς τόμον 184 σελίδων.

Συγκεντρώνεται οὕτω κατά τρόπον εὐχρηστον ἕν κύριον μέρος τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, καθότι εἶναι τό ἐπίσημον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας μας. Τοιοῦτοτρόπως δίδεται εἰς κάθε φιλιστορα μία καλή εὐκαιρία νά γνωρίσῃ, καί ἐν ἡμέραις πονηραῖς, τήν Ἀπαραχάρακτον Ὁρθοδοξίαν τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά τούς ἀποκτήσετε ἀπευθύνεσθε εἰς τήν Διεύθυνσιν:

Περιοδικόν «ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»,
Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ;

Κατά φυσιολογικήν εξέλιξιν τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων τῶν Οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογιτῶν καί Παπικῶν, τὸ **τριήμερο 29 Νοεμβρίου ἕως 1 Δεκεμβρίου** (ν. ἡμ.) 2006, ὁ Ἀντίχριστος Πάπας Ρώμης **Βενέδικτος 16ος** καί ὁ Αἰρετικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **Βαρθολομαῖος 1ος** εἶχον σειράν συμπροσευχῶν καί κοινῶν ἐμφανίσεων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθο-

Δύο Διάκονοι θυμιατίζουν τὰ βήματα τῶν Ἀρχαιρεσιάρχῶν. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τόν Πάπα, ἀλλά ὁ Βαρθολομαῖος καταπατᾷ τοὺς Ἅγίους καί συνευλογεῖται μέ τόν κατηραμένον.

Βαρθολομαῖος καί Βενέδικτος συνευλογοῦν. Σημειωτέον ὅτι τὸ ὄνομα «ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ» ἀριθμεῖ 666.

δόξους δέν ἀποτελεῖ ἐκπληξιν τό ὅτι συμπροσεύχονται, ἤ τό ὅτι αὐτοί μέν συμπροσεύχονται ὁ δέ νεοημερολογιτικός λαός ἐπικροτεῖ ἀντί νά ἐναντιῶνεται. Ἀπορία μᾶς προκαλεῖ τό ὅτι δέν συλλειτουργοῦν.

Πατριάρχης καί Πάπας συμπροσεύχονται. Γιατί δέν συλλειτουργοῦν;

Οἱ Αἰρετικοί, Βαρθολομαῖος καί Βενέδικτος ἐναγκαλιζοῦνται ὡς ὁμογάλακτοι ἀδελφοί καί ἀσπάζονται ὡς ἀρχηγοί ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν. **Γιατί δέν συλλειτουργοῦν;**

Ὁ Βαρθολομαῖος ἔχει ἤδη διακηρύξει ὅτι «ὁ Παπισμός καί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι οἱ δύο πνεύμονες τοῦ αὐτοῦ σώματος». **Γιατί δέν συλλειτουργοῦν;**

Ὁ Βαρθολομαῖος καί οἱ προκάτοχοί του διεκήρυξαν ὅτι ὁ Παπισμός ἔχει μυστήρια ὅπως καί οἱ Νεοημερολογίται καί ὅτι δύνανται νά κοινωνοῦν. **Γιατί δέν συλλειτουργοῦν;**

Ἡ Κωνσταντινούπολις ὑποκλίνεται εὐλαβικά νά λάβῃ τίς εὐλογίες τοῦ Ἀντιχρίστου Πάπα Ρώμης. **Γιατί δέν συλλειτουργεῖ μέ τήν Ρώμην;**

Οἱ Νεοημερολογίται ὑποδέχονται τόν Αἰρετικό Πάπα μέ τόν δογματικό χαιρετισμό, «**Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**». **Γιατί δέν συλλειτουργοῦν μέ τόν Πάπα;**

Ἄν οἱ Νεοημερολογίται θεωροῦσαν αἰρετικό τόν Πάπα, δέν θά συμπροσευχόταν μαζί του. Ἀλλά τήν Ἱερά Παράδοση καί τās ἀποφάσεις τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας κατά τόν Πάπα, οἱ Νεοημερολογίται δέν τίς σέβονται. **Συμπροσεύχονται μέ τόν Πάπα γιατί δέν τὸν ἔχουν γιά Αἰρετικό, ὅπως τὸν ἔχει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γιατί ὅμως δέν συλλειτουργοῦν μέ τόν Πάπα;**

Μήπως ἡ ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἔχει θέσει τόν Πάπα σέ ἀργία καί γι'αυτό μόνο συμπροσεύχεται ἀλλά δέν συλλειτουργεῖ μαζί του;

Μία ἀπόφαση ἀργίας θά ἐξηγοῦσε τήν συμπροσευχή καί μὴ συλλειτουργία, ἀλλά τέτοια ἀπόφαση δέν ἔχει ἐκδοθῆ. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά πάλι, ἄλλος κανονικός λόγος

πού νά ἐπιτρέπη τήν συμπροσευχή καί νά ἀπαγορεύη τό συλλείτουργο δέν ὑπάρχει. Γιατί λοιπόν δέν συλλειτουργοῦν;

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δέν μπορεῖ νά ἐπικαλεσθῇ κάποιο ἄρθρο τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου γιά νά συμπροσεύχεται μέν ἀλλά νά μήν συλλειτουργῇ μέ τόν Πάπα.

Ἡ αἰτία γιά τό ὅτι δέν συλλειτουργοῦν δέν εὑρίσκεται εἰς κάποιους Κανόνες οἱ ὁποῖοι δεσμεύουν τήν οὕτως ἄλλως αὐθαίρετη Νεοημερολογίτικη Οἰκουμενιστική ἐκκλησία, ἀλλά εὑρίσκεται εἰς τήν πλευρά τοῦ Πάπα. Ἐκεῖνος ἀπορρίπτει τό συλλείτουργο καί ὄχι ἡ πλευρά τοῦ Πατριάρχου. Τό συλλείτουργο δέν τό ἀπορρίπτει το σβησμένο καί σκοτεινό Φανάρι, ἀλλά ἡ Ρώμη. Δέν εἶναι ἡ Νεοημερολογίτικη Συναγωγή Οἰκουμενιστῶν ἡ πλευρά ἡ ὁποία ἀπορρίπτει τό συλλείτουργο μέ τόν Πάπα. ἀλλά εἶναι ἡ πλευρά τοῦ Πάπα ἡ ὁποία δέν ἐγκρίνει τό συλλείτουργο μέ τόν Πατριάρχη.

Ἡ Δύση λέει «OXI» στό συλλείτουργο καί ἄς ἐκλειπαρῇ γι' αὐτό τό σκοτεινό Φανάρι.

Ἐμέτρησε ὁ Ἀντίχριστος Πάπας τήν Προδοσία τῆς Πίστεως πού ἀπό χρόνια ἀπεργάζεται ὁ Νεοημερολογισμός - Οἰκουμενισμός καί ἀκόμη δέν τήν βρῆκε ἐπαρκῆ. Ἐξύγισε ὁ Πάπας τήν Ἀπιστία πού γιά χρόνια παράγει ὁ Νεοημερολογισμός-Οἰκουμενισμός καί τήν βρῆκε ἐλλιπῆ.

Ὅταν ἡ Προδοσία καί Ἀπιστία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου φθάσῃ νά ταυτισθῇ μέ τήν Θεομαχία τῶν Ἰουδαίων, τήν ὁποῖαν ὁ Πάπας Ρώμης ἐπί 1000 ἔτη ὑπηρετεῖ, τότε θά γίνῃ καί τό συλλείτουργο Πάπα Ρώμης καί «Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως», γιά νά «ἐπιβραβευθῇ» τό βδέλυγμα τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ ἀποχριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ἐβραϊσισμὸς δέν ἀπονέμει τά βραβεῖα του ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ οὔτε διά συναισθηματικούς λόγους.

Τό ἔργο τοῦ Αἰρετικοῦ Πατριάρχου ἐμετρήθη, ἐξυγίσθη καί εὐρέθη ὑπό τοῦ Πάπα σχεδόν ἀντίχριστο, ἀλλά ὄχι ὅσο θά τό ἤθελε πλήρως ἀντίχριστο ὥστε νά «τιμηθῇ» καί μέ συλλείτουργο.

«ΟΜΟΙΟΣ ΟΜΟΙΩ ΑΕΙ ΠΕΛΑΖΕΙ»

Πολιτικάντικη ἐκδήλωση ἀλληλεγγύης καί μασσωνικός σύνδεσμος τῶν δύο Ἀρχιεπισκοπῶν Οἰκουμενιστῶν καί διακεκριμένων προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εὐδιάκριτο τό Ραββινικό Σκουφάκι τοῦ Πάπα. Ὁ δέ Πατριάρχης, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ σφραγίζει δι' ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ τήν ταύτησιν τοῦ πιστεύου του μέ τήν Ἐβραϊοφρονα Παπικὴν Ἀντίχριστον καί Ἀντίθεον Πλάνην τῆς Παπικῆς Συναγωγῆς.

Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος εἰς τήν Ἀγκάλην τοῦ Πάπα Βενεδίκτου, τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, τήν 14ην Δεκεμβρίου τοῦ 2006.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΩΝ ΤΗΝ ΒΡΕΦΟΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ ἄνωτέρω χαλκογραφία θεωρεῖται ἔργον τοῦ 17ου αἰῶνος (περὶ τὸ 1650). Κατὰ τὴν Παράδοσιν, ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἶναι ὁ πρῶτος Ἀγιογράφος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ὅπως συνηγοροῦν καὶ τὰ κατωτέρω δύο Μεγαλυνάρια: «Ἄλλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν Ὁδηγήτριαν» ΚΑΙ «Ἐδλάλα τὰ χεῖλη τῶν εὐσεβῶν, τῶν ἀσπαζομένων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν Ὁδηγήτριαν».